

1931

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΤΟΜΟΣ 38^{ος}

Π

1
B
50

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ 247009
ΗΜΕΡΟΜ. 26-4-35
ΑΡΙΘ. 35010

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ : Διηγήματα υπό ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ (με 15 εικόνες) εις τὰ φύλλα 45-52.	Σελ.
ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :	
Αλκυονίδες, σελ. 8.—Αλλοι καιροί, άλλα ήθη, 176, 333.—Ανάγωγοι, 392.—Αντίο Παρθενώνα, 584.—Α-ριστά, 368.—Αριστον ύδωρ, 536.—Αρχηγός (δ), 273.—Βιτρίνες, 32.—Γρίπη, 116.—Γυναικείο ιδανικό, 188.—Διακοπές, 380.—Δικαστικές πλάνες, 80.—Δύο εποχές, 476.—Εκλειψη μετ' έμποδίων, 524.—Ελλη-νοτουρκική (ή) φιλία, 596.—Ένα δύσκολο έπάγγελμα, 200.—Ένα έτος, 56.—Θέατρα και Θεατράκια, 297.—Θεατρικά έργα για... ραδιόφωνο, 20.—Καλοκαιρινή Αθήνα, 321.—Καράβι (τό), 128.—Κάρτες και... διη-γήματα, 44.—Κατακλυσμός (δ), 548.—Κινηματογρα-φικά, 92.—Κλεφτομολυβιάς (δ), 212.—Κουρείο για παιδιά, 357.—Κύπρος, 608.—Λώρης (δ) Μαργαρίτης, 488.—Μη μου άπτον άθμων, 464.—Μία τεσσαρακον-ταετία, 104.—Οχι μόνο νοσοκομεία... 236.—Παλιά Διαπλάσπουλα, 285.—Περιπέτεια (ή) μιάς γάτας, 500.—Προστασία (ή) των ζώων, 512.—Σάν έπεισόδιο Κυριακής, 248.—Σαρακοστή, 152.—Στό θάνατο του Έδισων, 572.—Στοΰ Ψυρρή, 140.—Τιμή κι' ευθύνη, 164.—Φερωτή (ή) κατσαρίδα, 404.—Χρόνος (δ) με τούς 13 μήνες, 345.—Χρώματα σύμβολα, 224.	
Ακουστικές άπάτες	570
Αλίχη	531
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ σε κάθε φύλλο από του 1ου μέχρι του 52ου.	
Αλλος (δ)	320, 329
Αναμνήσεις που τις φέρνει ένας δρόμος	340
Ανθρωπος (δ) που φοβόταν τον θάνατο	354
Ανοιξιάντικα βράδια	290
Αντίο, παιδί μου (μονόπρακτο δραματάκι με 6 εικό-νες)	228, 246, 256
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	
Αποτελέσματα 248ου Διαγων. (Λύσεων)	418
Αποτελέσματα 249ου Διαγων. (Λύσεων)	490
Αποτελέσματα 250ου Διαγων. (Λύσεων)	502
Αποτελέσματα 251ου Διαγων. (Λύσεων)	538
Αποτελέσματα 40ης Κυριακής της Διαπλάσεως	553
Αποτελέσματα Δημοψηφ. της ψευδωνύμων του 1930	598
Αποτελέσματα Εύσημων του 1930	370
Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Ζωγραφικής (με 4 εικό-νες)	476, 477

Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Κρυπτογραφίας	Σελ.
Αποτελέσματα Μ Διαγων. προς Συνθ. Μύθου	394
Αποτελέσματα Πεντάθλου 1930-1931	381
Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Ποιήματος,	574, 586
Από την έξοχή	453
Από την ζωή του Τολστόι	28
Αποχωρισμοί	436
Αριθμητικό παιχνίδι	159
Αριθμός (δ) των άστρων	536
Ασπρο (τό) σπίτι	137
Αυγά (τ') κι' ή πέτρα	389, 398
Βάτος, γλάρος και νυχτερίδα	616
Βενετσιάνικη νύχτα	606
Βλάκας (δ)	53
Βούκινα (τά)	512
Γάμος στο χωριό	351
Γελωτοποιός (δ) του Βεζύρη	352
Γενί (τό) Τζαμί	437
Γέρο-βαρκάρας (δ)	332
Γέρος (δ) κι' οί γαμπροί του	437
Γράμματα από το χωριό	293
Γυρισμός	472, 484
Γυρισμός (δ) της 'Αννέτας	206
ΔΑΥ-Ι-Δ ΚΟΠΗΡΦΗΛΔ : Μυθιστόρημα υπό CH. DIC- KENS με 15 εικόνες) εις τὰ φύλλα 1-29	66
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
253ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	10
254ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	166
255ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	323
256ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	479
32ος Διαγωνισμός Ξεσπαθώματος	610
Διαγωνισμός Διηγήματος	406
Ερωτήσεις για τη 41η Κυριακή της Διαπλάσεως	560
Εύσημα του 1931	
Μικρός Διαγωνισμός Κρυπτογραφίας	406
Μικρός Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Μικρού Μύθου	406
Μικρός Διαγωνισμός Τυπογραφικών λαθών	406
Μικρός Διαγωνισμός Στίξεως	406
Μικρός Διαγωνισμός Φωτογραφίας	406
Δημοψήφισμα (τό) των Ψευδωνύμων του 1931	598
Δημοψήφισμα (τό) προς ανάκηρυξιν πρωτοδιαπλάσ-πουλου και πρωτοδιαπλάσοπούλας του 1931	10, 610
Δύο (οί έμποροι)	294
Δύο (τά) παπάκια	388
Δώδεκα (τά) άδελφια	292, 305

EIKONES BRABEYΘENTON :	Σελ.
Ένω Α. Αγγελή, σελ. 523.—'Αλίχη 'Αλγιανάκη, 582.—'Ανεμώνη του Βουνοϋ, 511.—Βικτωρία Π. Γαβριηλίδου, 582.—Τάκης Σ. Γεωργαντιάς, 487.—'Ελλη Π. Γεωρ-γιαδου, 523.—Δ. Μ. Δημητριάδης, 487.—Καντία Δ. Διαμαντή, 475.—Πιπίνα 'Αντ. Ζαντέ, 475.—Τζών Γερ. Ζερβός, 462.—'Ηρωϊκό Λάβαρο, 487.—Μαριάννα Γ. Καλαβρού, 511.—'Αντώνιος Π. Καρυστινάκης, 498.—Κωστής Ε. Κατσαρός, 511.—Καίτη Κιολλόγλου, 475.—Κλεάνθης Μ. Κουμαριανός, 498.—Μίτσα Ι. Κουν-τουρά, 523.—Χαρίτων Κ. Λάμπρος, 462.—Κασάνδρα Λυμπέρη, 523.—Μακντόφ, 462.—Ρίτα Μακρη, 475.—Βασίλειος Παρμενίδης, 487.—'Αρσινόη Ν. Ρήγα, 498.—Μαρία Σακελλαρίου, 559.—'Αριστομένης 'Αρ. Σπη-λιώτης, 511.—Μίνα Σ. Στεφοπούλου, 582.—'Αλέξ. Κ. Τσαγγόπουλος, 511.—Μαρία Φαλαγγά, 462.	
Εικόνες γάτων εκ του φυσικού	601
Εικόνες παιδιών εκ του φυσικού	181, 198, 205, 242, 301, 349, 366, 373, 421, 432, 450, 589
Εκθεσις παιδικής χειροτεχνίας (με 4 εικόνες)	258
Έμπρός	530
Ένα γράμμα στο μπαμπά	338
Ένα δύσκολο πρόβλημα (με εικόνα)	235, 261
Ένα πέραςμα καλοσύνης	520
Ένα ταξίδι	342
Έξ έκτακτοι Διαγωνισμοί για το καλοκαίρι	406
Ευτυχία (ή) σ' ένα κλαρί (με εικόνα)	270
Έχει κι' ή κόττα φιλότιμο	494
Ζητώντας τη γιαγιά της	544
Θάνατος (δ) του μικρού διαδόχου	446
Θερμές (οί) χώρες (με εικόνα)	580, 589, 601, 613
Θυσία (ή)	184
Καινούργιος (δ) δάσκαλος (με 3 εικόνες)	541, 562
Καιρός (δ) που περνά	39
Καλύτερο (τό) μερίδιο	257
Καλύτερο (τό) σχολείο (με 5 εικόνες)	115
Καμπάνα (ή) (με 4 εικόνες)	376, 389
Καμπαναλλάκι (τό)	595
Κάρπια (ή)	581
ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ Σία. 'Ανόγνωσμα για πολύ μικρά παι-διά (με 46 εικόνες) εις τὰ φύλλα 34-52	
Καρχαρίας (δ)	617
Κάτω από τ' άστρα	28
Κιούπι (τό) και το τόπι	308
Κοιμισμένα (τά) φύλλα	197
Κομήτης (δ) (με 2 εικόνες)	295
Κουρτίδου Σταματίνα 'Αριστοτέλους (με εικόνα)	166
Κρυπτογραφία (ή) (με 4 εικόνες)	64
Κρυφά χαράματα	533
ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ :	
40η Κυριακή (με 8 εικόνες)	
Κυριακή στα λειβάδια	553
Λίβρα (ή)	508
Λίρα (ή)	148
Λορελάι (ή)	496
ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ (τό) ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ : Μυθιστόρημα υπό JULES CHANCEL (με 36 εικόνες) εις τὰ φύλ-λα 1-28	353
Λύσις του προβλήματος του 28ου φυλλαδίου (με εικόνα)	261
Μαγεμένη (ή) σφυρίχτρα (με 4 εικόνες)	318, 325
Μαγεμένο (τό) δάσος	136
Μαγικές εικόνες	8, 242
Μάθημα	172
Μαθηματικά παιχνίδια	425
Μαρμαρυγές	404, 416, 450, 464, 486, 495, 548, 577, 595
Μαχτούπ και μαχμούτ	196
Μέσα στο παζάρ-καϊκι	584
Μετά το χωρισμό	100
Με την πενταρούλα	89, 97
Μητέρα	111
Μητρόπολη (ή) της Κολωνίας (με 2 εικόνες)	277
Μιά βραδυά	349
Μία σκληρή τιμωρία (με 3 εικόνες)	13
ΜΙΚΡΗ (ή) ΑΓΝΩΣΤΗ : Μυθιστόρημα υπό L. DE KE- RANY (με 43 εικόνες) εις τὰ φύλλα 31-50.	
Μικρός (δ) ζαχαροπλάστης (με εικόνα)	55
Μιράντα (ή) στο Παρίσι	268, 280
Μόζαρτ (με εικόνα)	449, 457, 470
Μπου ντά Γκετσέρ	566

Νέα θρούφαλα	Σελ.
Νέα (τά) του 1932	18, 27
Νέο (τό) σκυλί του κυνηγοϋ (με 6 εικόνες)	609
Νοικοκυρά (με 3 εικόνες)	397
Ξενιτιά (ή)	283
Όμορφες γνωριμίες	604
Όρφανά (τά)	272
Όρφανούλια	242
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ :	521
Καμπάνα (ή) της Ρωσς. 'Εκκλησίας, 297.—Μαγική (ή) ράβδος, 562.—Μαντική με χαρτιά, 500.—Πρόχειρο κανόνι, 273.	
ΠΑΙΔΙΑ (τά) ΜΑΣ : Διηγήματα υπό ANATOLE FRANCE (με 16 εικόνες)	5, 18, 29, 68, 73, 91, 102, 113, 126, 137
Παιδική (ή) ηλικία του Τολστόι	397
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ : σε κάθε φύλλο από το 1-52.	
Παλιατζής (δ)	380
ΠΑΛΙΟ (τό) ΚΑΡΑΒΙ : Μυθιστόρημα υπό ALPHONSE DAUDET (με 24 εικόνες) εις τὰ φύλλα 29-44.	
Παντρεύεται ή νουνά	77
Παππούς (δ) του χωριού	485
ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ :	
'Ανέλιπτο (τό) βασιλόπουλο 433, 448.—'Αντρεωμένος (δ) 460, 473, 482. Βασιλιάς (δ) Τσιχλογένης, 208.—Βαφτιστικός (δ) του βασιλιά, 582, 592, 605.—Κορίτσι (τό) με τὰ σπιντα, (με 2 εικόνες), 49.—Μαργίττα (με 8 εικόνες) 121, 139, 145.—Νικητής (δ) 542.—Παζάρι (τό) του κουρέα (με 2 εικόνες), 157.—Τετραπέρατη (ή) 304, 316.—Χάρος (δ) κι' ο κουμπάρος του, 416, 425.—Χρυσόσταρο (τό), 149.—Χρυσή (ή) κοττίτσα, 220, 232.	
Παραμύθι	296
Παράξενα (τά) των παιδιών (με 2 εικόνες)	176
Πέννα (ή) και το καλαμάρι (με εικόνα)	330
Πένταθλο (τό) του 1930-1931	574
Περιπέτεια στο χωριό	412
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ (οί) ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ : 'Ανάγνωσμα για πολύ μικρά παιδιά (με 103 εικόνες εις τὰ φύλλα 1-33	
Πεταλούδα (ή)	306
Πιο (ή) άγνή προσευχή (χριστουγεννιάτικο διήγημα με εί-κόνα)	36
Πληρωμή (ή) του προδότη	400
Πλίκ... πλάκ... πλίκ...	78
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : σε κάθε φύλλο από το 1-52	
Ποιος 'Αντίφιλος και ποιος Δρόμιος	499, 506, 518
Πουλάκι (τό) μίλησε	328
Προσανατολισμός χωρίς πυξίδα (με εικόνα)	151
Πρώτες έντυπώσεις	340
Πρώτη πτώση	255
Πώς άλλαξε ο κ. Γκορνιάο	532
Πώς βρίσκουμε πόσες ώρες έχει ή ημέρα και πόσες ή νύχτα	306
Πώς γράφτηκε το πρώτο γράμμα	413, 424
Πώς έγιναν τὰ στίγματα της λεοπαρδαλής	365, 374
Πώς έγιναν τὰ τριαντάφυλλα (με 5 εικόνες)	169, 185
Πώς έγινε ο λαμύς της φάλαινας	356
Πώς να κοιτάξετε μια φωτογραφία	414
Πώς πέσαν οι στρατιώτες (με εικόνα)	285
Ραδιόφωνο (τό) (με 6 εικόνες)	210, 222
Ρίκος (δ)	278
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ :	
σε κάθε φύλλο από το 1-52	
Σήμα (τό) της Διαπλάσεως (με εικόνα)	46, 60
Συλλεγμένο κάρτο	390
Σιτάρι-κρινάρι	421
Σιγάτρο (τό) (με 3 εικόνες)	307
Σκυλιά και λύκοι	125, 134
Σκύλος (δ) της Μιμίνας	14
Σπίνος (δ) και ή κρίσσα	572
Σπίτι (τό) του εγκλήματος	88
Σταθούλα	182
Στερόν (τό) παραμύθι της γιαγιάς	112
Συμβουλές	116
Σφυρίχτρα (ή) (με εικόνα)	79
Ταξίδι στη Γερμανία	160, 170
Τάσος (δ) στην παρόβαρχα	437
Τελευταία Χριστούγεννα (με εικόνα)	38
Τεμπέλης (δ) και το σύκο (με εικόνα)	565
Τρείς που δεν έμειναν πάντα τρείς	364
Τριαντάφυλλο (τό) του Δελφίνου	578
Υπομονή (ή)	4

Φάκελλος ἀπαρβίαστος
Φθινόπωρο
Φιλαράκος (ὁ)
Χάρτινο μπρίζι

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ : 'Ανακάλυψη (ἡ) τῆς 'Αμερικῆς 104.—
Βγάλ' τα 459.—Γεῦμα (τὸ) τοῦ Μόλναρ, 14.—Δίκαιη
τιμωρία, 195.—Δύο ἐξυπνες ἀπαντήσεις, 270.—'Ενας
γιατρός, 175.—Θέλω κροκόδειλο !.. 56.—Καμμία πρό-
οδος. 88.—Κανονιές (οἱ), 523.—Μία συνταγή, 32.—

Σελ.
236
568
51
306

'Ογδόντα χρόνων . . . παιδί, 4.—Ποῖος σκότωσε τοῦ-
το τὸ σκυλί, 110.—Τσίρι-μπίν, 545.
Χρονολογία γεννήσεως
Χωριάτης (ὁ) δάσκαλος κι' ὁ γιός του
Χωριατοπούλα (ἡ) (μὲ εἰκόνα)
Ψαράδες
Ψυχραιμία καὶ ἐξυπνάδα
'Ω χριστιανοί, μεσάνυχτα

Σελ.
377
593
616
123
281
40

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

'Αθήνα
Αἰσωπικοὶ μῦθοι
'Αλεποῦ καὶ λιοντάρι
'Αλεποῦ (ἡ) καὶ τὰ σταφύλια
'Αν
'Ανθισμένη μυγδαλιά
'Ανώφελο ταξεῖδι
'Απλὸ τραγούδι
'Αράπης (ὁ)
'Ασκληπιεῖον—Ζωοδόχος Πηγὴ
'Αστράκια (τ')

Σελ.
366
596, 603
596
68
436
243
447
188
113
387
140
536
330
470
578
357
63
27
315
596
524
111
435

'Εμβατήριο τοῦ μάη
Εἶναι λύπες
'Ενῶ λυσσᾷ ὁ βοριάς
'Ερωτήσεις (οἱ)
Ζερβὸς Τζῶν Γερασ.
Ζέστη
Ζωγραφιά
'Ηρακλῆς καὶ πλοῦτος
Θάνατος (ὁ) τοῦ ἀητοῦ
Θύμιση
'Ιούδας (ὁ)
Καβουρομάνα καὶ τὸ παιδί της
Καμπάνα
Καραβάκι (τὸ)
Καραβὶ (τὸ)
Καρδιά (ἡ) τοῦ Σέλλεϋ
Καταραμένο (τὸ) δέντρο
Λαμπάδα (ἡ)
Λύπη χαρά
Μάταιη ἀναμονή
Μαῦρος (ὁ) μου Πιουπιού
Μετὰ τὸ χορὸ
Μοιάζει

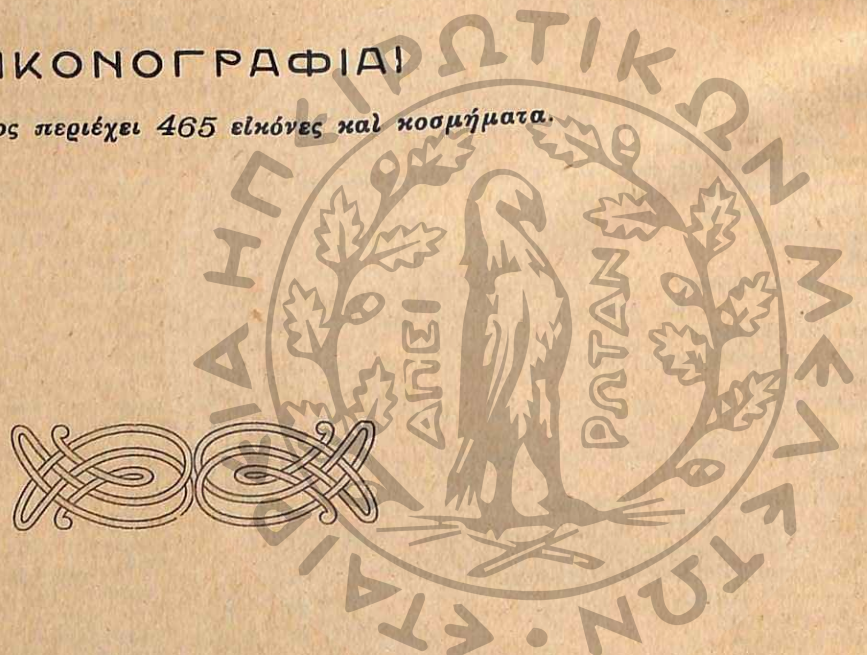
Σελ.
255
548
164
174
461
363
272
603
356
15
219
603
535
333
283
377
29
303
511
79
87
412
152

Νησιώτικο νανούρισμα
Νύχτα
Ξημερώνει
Ξορισμένοι
'Ονειρα
'Ορφάνια
Οὐρανία συμφωνία
Παιδί (τὸ)
Παιδούλα
Πρώτη (ἡ) ἄνοιξη (μὲ εἰκόνα)
Πρωτομαγιά
Ρητὰ
Στὶς νύχτες τοῦ χειμῶνα
Στράτευμα στὸ τζάκι
'Υπνος
Φθινόπωρο
Φιλοπατρία (ἡ) τοῦ Κανάρη
Φτωχολογιά
Χειμωνιάτικο πρωῒνὸ
Χιονίζει ὁλοένα
Χιόνι στὸ βουνὸ
Χριστούγεννα
Χωρισμός
Ψαράδες

Σελ.
591
231
269, 296
333
3
423
291
510
50
97
267
296, 321, 332
212
428
172
483
200
545
128
128
38
614
158

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 465 εἰκόνες καὶ κοσμήματα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 6 Δεκεμβρίου 1930

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 1

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἔρχομαι στὸν κόσμον

Ἄραγε ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ εἶμαι ὁ ἥρωας τῆς δικτῆς μου ἱστορίας, ἢ κάποιος ἄλλος θὰ πάρει τὴν θέσιν μου; Οἱ σελίδες ποὺ θ' ἀκολουθήσουν θὰ σὰς πληροφορήσουν γι' αὐτό.

Γιὰ ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν — γεννήθηκα μιὰ Παρασκευὴ τὰ μεσάνυχτα (ἔτσι τουλάχιστον μοῦ εἶπαν, καὶ τὸ πιστεύω). Καὶ τὸ ρολόγι ἀρχισε νὰ χτυπᾷ μεσάνυχτα, ἀκριβῶς ὅταν ἀρχισα κι' ἐγὼ νὰ φωνάζω.

Οἱ γειτόνισσες εἶπαν πὼς ὁποῖος γεννιέται Παρασκευὴ ἔχει δυὸ ἰδιότητες : 1ον, θὰ εἶναι κακομοίρης σ' ὅλην τὴν ζωὴν καὶ 2ον, θὰ βλέπει φαντάσματα καὶ ξωτικά.

Ἄν ἀλήθευε τὸ πρῶτο, θὰ τὸ μάθουν οἱ ἀναγνώστες μου ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, ἀκόμη περιμένω νὰ μοῦ γάνουν τὴν ἐπίσκεψιν οἱ βρικόλακες καὶ ἀκόμη δὲν ἦρθαν.

Ὡστόσο γεννήθηκα μὲ σκέπη, δηλαδὴ μὲ μιὰ λεπτὴν μεμβράνη μπροστὰ στὸ πρόσωπο. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα φέρνει γούρι κι' οἱ δικοί μου τῶβαν σὲ πλειστηριασμό, μὲ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες. Ἐνας ναυτικὸς πρόσφερε μόνον πενήντα φράγκα καὶ δὲν τοῦ τῶδωσαν. Ἰστέον ἀπὸ δέκα ὀλόκληρα χρόνια, ἔβαλαν τὴ «σκέπη» μου στὸ λότο. Ἦμουν παρὼν στὴν κλήρωση καὶ θυμοῦμαι πὼς αἰσθανέμου πολλὴ ταπείνωση νὰ βλέπω νὰ διατίθεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ ἄτομό μου. Τὴν κέρδισε μιὰ γριὰ κυρία καὶ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, καθὼς ξέ-

ρουν ὅλοι στὴ χώρα, ἡ κυρία αὐτὴ πέθανε ἡσυχα-ἡσυχα σὲ ἡλικία ἐννεήντα δύο χρόνων. Ὡστε ἡ «σκέπη» μου δὲν πληρώθηκε ἀδίκως.

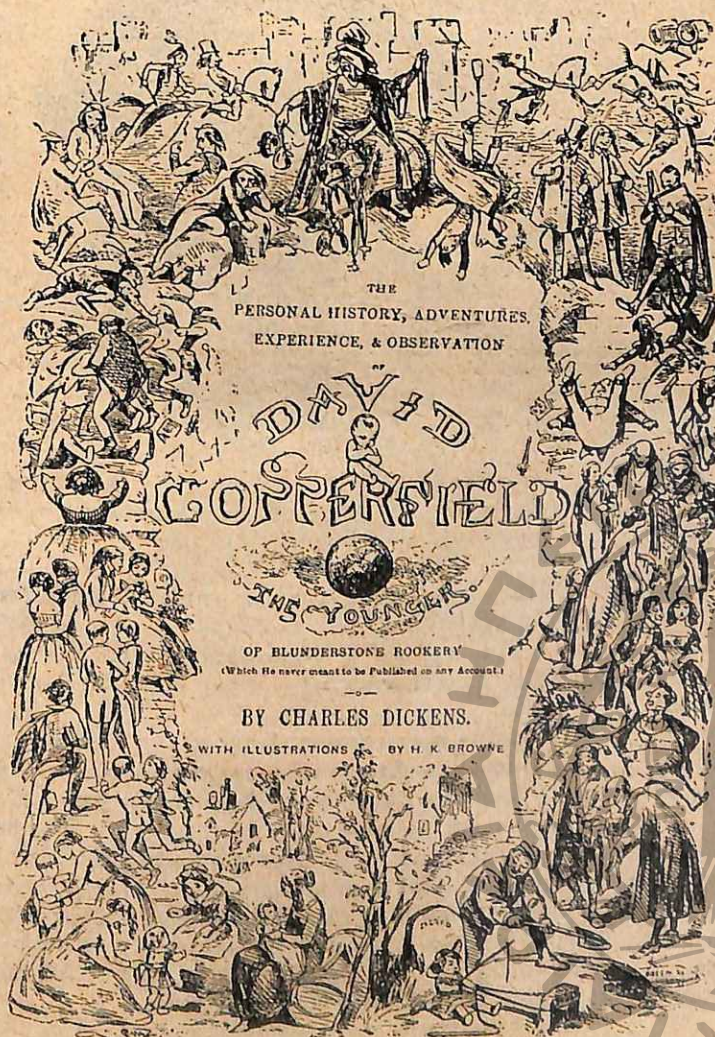
Γεννήθηκα στὸ Βλύντερστον, στὴν κομητεία τοῦ Σόφρολκ ἢ κάπου ἐκεῖ κον-

τά. Ἦμουν, καθὼς λένε, «κοιλάρφαν» ὅταν ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμον, ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ ἑξή μηνες. Πάντα μοῦ φαινόταν παράξενο πὼς ὁ πατέρας μου δὲ μὲ εἶχε ἰδεῖ ποτὲ τοῦ στὰ μάτια του, κι' ἀκόμη πιδὲ παράξενη ἢ μακρινὴ θύμηση τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, ποὺ τὴν πέρασα κοντὰ στὴν ἄσπρη πέτρα ποὺ σκεπάζει τὸν τάφο του. Καὶ μὲ τί θλίψη συλλογιζόμουν τὸν τάφο αὐτὸ μοναχὸ κι' ἔρημο τίς κρύες νύχτες, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε τόσο καλά στὸ καθαρὸ καὶ ζεστὸ σπιτάκι μας.

Ἡ μεγάλῃ προσωπικότητα τῆς οἰκογενείας μας ἦταν μιὰ θεία τοῦ πατέρα μου, ἡ μὲς Τρότγουδ ἢ μὲς Μπέτσου, ὅπως τὴ λέγαμε. Ἡ μὲς Μπέτσου εἶχε παντρευτεῖ ἓναν ἄνθρωπο νεώτερο ἀπ' αὐτὴν καὶ ὠραῖο. Μὰ φαίνεται πὼς ἦταν κακὸς, καὶ στὰ τελευταῖα ἡ θεία μου τὸν χώρισε κι' ἐκεῖνος ἔφυγε γιὰ τίς Ἰνδίες ὅπου καὶ πέθανε δέκα χρόνια ἀργότερα. Ἀμέσως μετὰ τὸ χωρισμό, ἡ θεία μου πῆρε πάλι τὸ πατρικὸ ἐπώνυμό της, κι' ἀγόρασε ἓνα μακρινὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι, κοντὰ στὴ θάλασσα, ὅπου κι' ἐγκαταστάθηκε. Ἐκεῖ τὴν περνοῦσαν γιὰ γεροντοκόρη, ποὺ ζοῦσε μοναχὴ μὲ μιὰ ὑπηρετριά, δίχως νὰ βλέπει κανέναν.

Ὁ πατέρας μου ἦταν ὁ εὐνοούμενος τῆς μὲς Μπέτσου, ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶχε ποτὲ συγχωρήσει τὸ γάμο του μὲ τὴ μητέρα μου, ποὺ κατὰ τὴν ἰδέαν της ἦταν μιὰ ἀνήλικη κοπελίτσα δίχως γνώμην καὶ θέλησιν. Ἀληθινά, ὁ πατέρας μου εἶχε τὰ διπλά χρόνια ἀπὸ τὴν μητέρα μου, καὶ πέθανε ἓνα χρόνον ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο τους.

Ἐνα ψυχρὸ πρωτὶ τοῦ Μάρτη, πρὶν γεννηθῶ ἐγὼ ἀκόμα ἢ, μητέρα μου καθόταν μπροστὰ

Πανομοίωτο τοῦ ἐξωφύλλου τῆς Α' ἐκδόσεως τοῦ Δαυὶδ Κόππερφηλφ, στὸ Λονδίνο τὸ 1850. Στὴν κορυφὴ παρουσιάζονται τὰ κυριώτερα πρόσωπα στὶς κυριώτερες σκηνὲς τοῦ ἔργου.

στή φωτιά και, καθώς αισθανόταν άσχημα την υγεία της, συλλογιζόταν πώς ίσως δεν θα τάβαζε πέρα με τη γέννα που περίμενε. Ξαφνικά, μέσα από το τζάμι, είδε μιά άγνωστη γυναίκα να μπαίνει στον κήπο.

Κάποιο προαίσθημα της είπε πώς θα ήταν ή μίς Μπέτου, γιατί βάδιζε τόσο σταθερά κι' άγέραχα, ώστε δε μπορούσε παρά να ήταν αυτή.

Πλησίασε στο τζάμι, κόλλησε εκεί τη μύτη της τόσο σφικτά, ώστε έγινε κάτασπρη, κι' από κει ξερεύνησε όλο το δωμάτιο, κάνοντας νόημα στη μητέρα μου να πάει να της ανοίξει, σάν άνθρωπος που είναι συνειθισμένος να διατάζει.

— Η κυρία Δαυτδ Κόππερφηλδ, υποθέτω, είπε ή μίς Μπέτου μόλις μπήκε, παρατηρώντας τη μητέρα μου που ήταν έγκυος και φορούσε μαύρα.

— Ναί, απάντησε δειλά ή μητέρα μου.

— Είμαι ή μίς Τρότγουδ.

Κάθισε κι' αυτή κοντά στη φωτιά και σιωπούσε. Τη μητέρα μου την έπιασαν τα κλάματα.

— Έλάτε τώρα, αφήστε τα αυτά, της είπε ή θεία. Για βγάλτε τη σκούφια σας να σās ιδώ.

Η μητέρα μου, δειλή, πάντα και συμμαζωμένη, υπάκουσε και τότε ή μίς Μπέτου είπε:

— Α, θεέ μου, μά σείς είστε παιδί!

Αληθινά, ή μητέρα μου πάντα είχε ένα ύφος μικρού παιδιού, ενός παιδιού χωρίς πείρα και χωρίς θάρρος.

— Δέ μου λέτε, είπε ύστερα ή μίς Μπέτου, πώς τó λέτε τó κορίτσι;

— Δεν ξέρουμε ακόμη αν θα είναι κορίτσι, είπε άθωα ή μητέρα μου.

— Μά δέ με καταλαβαίνετε! φώναξε ή μίς Μπέτου. Λέω για την υπηρέτρια.

— Α, τή λέμε Πέγκοτ.

— Πέγκοτ! Χριστιανή είναι κι' έχει τέτοιο όνομα;

— Είναι τó οικογενειακό της όνομα.

Ο μακαρίτης ό άντρας μου έτσι συνήθιζε να τή φωνάζει, επειδή τó μικρό της όνομα είναι Κλάρα, δηλαδή τó ίδιο με τó δικό μου.

— Έλα δώ, Πέγκοτ, φώναξε τότε ή μίς Μπέτου. Φέρε τσάι. Η κυρία σου υποφέρει λιγάνι και θέλει περιποίηση.

Η Πέγκοτ ήρθε με τó κερί στή χερί, να ιδεί ποιά ήταν ή άγνωστη αυτή φωνή, κι' έφυγε πάλι να εκτελέσει τή διαταγή. Η μίς Μπέτου ήξερε να διατάζει.

— Δέγατε πώς θάναι κορίτσι; είπε πάλι ή θεία. Έγώ δέν άμφιβάλλω διόλου

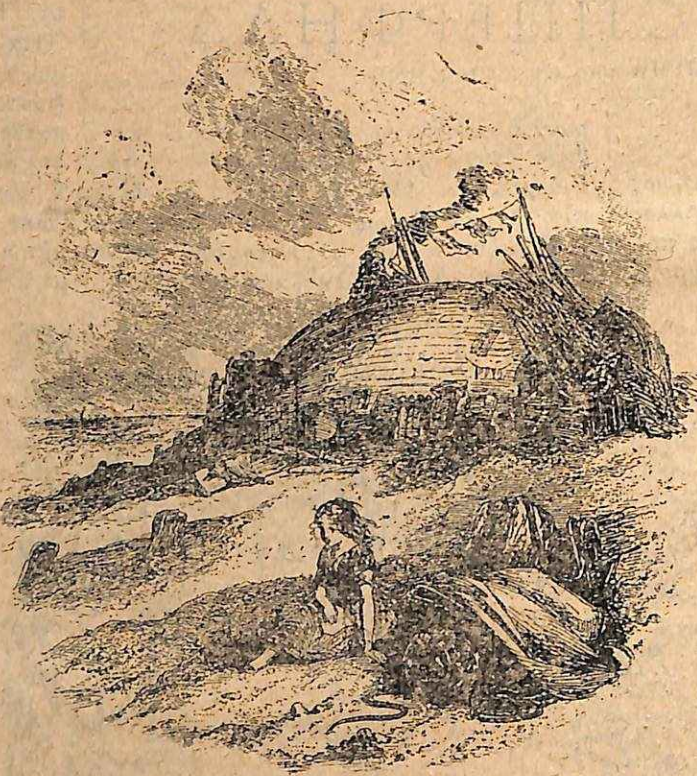
πώς θάναι κορίτσι. Λοιπόν, εϋθύς μόλις γεννηθή τó κορίτσι αυτό...

— Η τó άγόρι, τόλμησε να πη ή μητέρα μου.

— Σās λέω πώς θάναι κορίτσι! Λοιπόν, μόλις γεννηθεί, θέλω να γίνω φιληνάδα της, να τή βαφτίσω και να τήν όνομάσω Μπέτου Τρότγουδ Κόππερφηλδ. Θα τήν αναθρέψω προσεχτικά και σύμφωνα με τίς αρχές μου.

Σημειώστε πώς «εί αρχές» της μίς Μπέτου ήταν ότι τά κορίτσια δέν πρέπει να παντρεύονται, γιατί όλοι οι άνδρες είναι ανάξιοι. Έκρινε, βλέπετε, από τó δικό της.

— Ζούσατε καλά με τόν Δαυτδ; ρώτησε ύστερα τη μητέρα μου.

Τό καράβι στή στεριά, στή Γιάρπουθ, όπου κατοίκησε μικρός ό Δαυτδ Κόππερφηλδ.

— Πολύ καλά, απάντησε ή μητέρα μου, και τήν πήραν πάλι τά δάκρυα.

— Καλά, αφήστε τα τώρα αυτά. Δέ μου λέτε, ήσαστε όρφανή;

— Ναί.

— Ήσαστε πριν γκουβερνάντα;

— Ήμουν γκουβερνάντα σ' ένα σπίτι, όπου ό Δαυτδ έρχόταν συχνά. Έκει γνωριστήκαμε και με πήρε.

— Καϊμένο παιδί!... Ξέρετε να κάνετε τίποτα; Ξέρετε νοικοκυριό;

— Λίγο, δυστυχώς. Δεν πρόφτασα να μάθω. Θυμώμαι που κρατούσα τούς λογαριασμούς, κι' ό Δαυτδ έλεγε πώς τά τρία και τά πέντε μου έμοιαζαν πολύ.

Και πάλι τήν έπιασαν τά δάκρυα.

— Αφήστε τα λοιπόν αυτά, γιατί θ' άρρωστήσετε.

Έκείνη τή στιγμή, μπήκε ή Πέγκοτ με τó τσάι και, βλέποντας πώς ή μητέρα μου υπόφερε, τήν πήγε άμέσως στή δωμάτιό της. Ύστερα έστειλε τόν άνεψιό της τó Χάμ να φέρει τή νοσοκόμα και τó γιατρό. Τό Χάμ τόν είχε φέρει στή σπίτι, άκριβώς για να έχει έναν άνθρωπο σ' αυτή τήν περίσταση.

— Η νοσοκόμα κι' ό γιατρός ξαφνιάστηκαν όταν είδαν μιά άγνωστη κυρία θρονιασμένη στή σπίτι. Η Πέγκοτ δέν ήξερε ποιά είναι, ή μητέρα μου σιωπούσε, κι' έτσι τó πρόσωπο αυτό καταντούσε μυστηριώδες.

Ο γιατρός, ό πιό άγαθός κι' ευγενικός άνθρωπος τού κόσμου, που δέν πείραζε ποτέ του μήτε μωρήγκι, κοίταξε με ευγένεια τή θεία, τήν ώρα που εκείνη έχωνε μπαμπάκι στή άριστερό της αυτί, υποκλίθηκε και της είπε:

— Μήπως είναι κανένας τοπικός έρεθισμός, κυρία;

Η θεία μου μιλιά.

Ο γιατρός νόμισε πώς δέν τόν άκουσε και ξαναρώτησε:

— Είναι κανένας τοπικός έρεθισμός, κυρία;

— Τί άνοησίες! είπε απότομα ή μίς Μπέτου, και βούλωσε και τάλλο της αυτί.

Τί να κάμει ό καλός κ. Σίλιπ; Κάθισε βουδός σέ μιά άκρη, ως τήν ώρα που τόν φώναξαν στής μητέρας μου.

Ύστερ' από ώρα κατέβηκε πάλι, και δίχως να κρατάει διόλου κάρια με τήν παράξενη κυρία, πλησίασε και της είπε:

— Μπορώ να σās συχαρώ, κυρία!

— Για τί πράγμα; ρώτησε απότομα πάντα εκείνη.

— Όλα τελείωσαν, κυρία. Μιά χαρά!

— Πώς είναι; ρώτησε ή θεία.

— Η κυρία Κόππερφηλδ θα είναι γρήγορα έντελώς καλά.

Μπορείτε να πάτε να τήν ιδήτε.

— Κι' ή άλλη, πώς είναι;

Ο γιατρός δέν κατάλαβε κι' έσκυψε με ύφος έρωτηματικό.

— Τό παιδί, είπε ή θεία, πώς είναι;

Είναι γερό ή;

— Γερό; Μά, κυρία μου, δέν τó ξέρετε; Είναι άγόρι!

Τής θείας τής ήρθε κεραυνός. Δεν είπε λέξη, πήρε τó καπέλλο της, τó πέταξε κατακέφαλα στόν κ. Σίλιπ, τó μάζεψε από χάμω, τó φόρεσε, βγήκε από τó σπίτι και μήτε ξαναγύρισε πιά.

Δέν τά χώνευε τ' άγόρια, τελείωσε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Αρχίζω και παρατηρώ

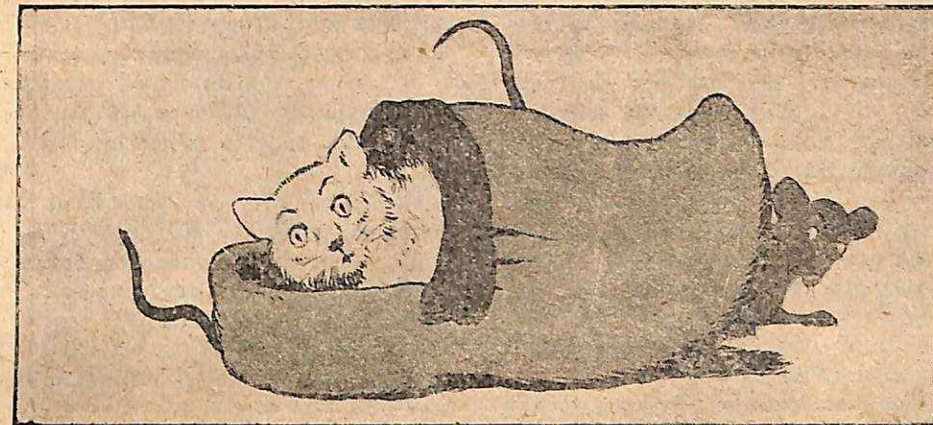
Τό πρώτο πρόσωπο που βρίσκω στίς παιδικές μου αναμνήσεις είναι ή μητέρα

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

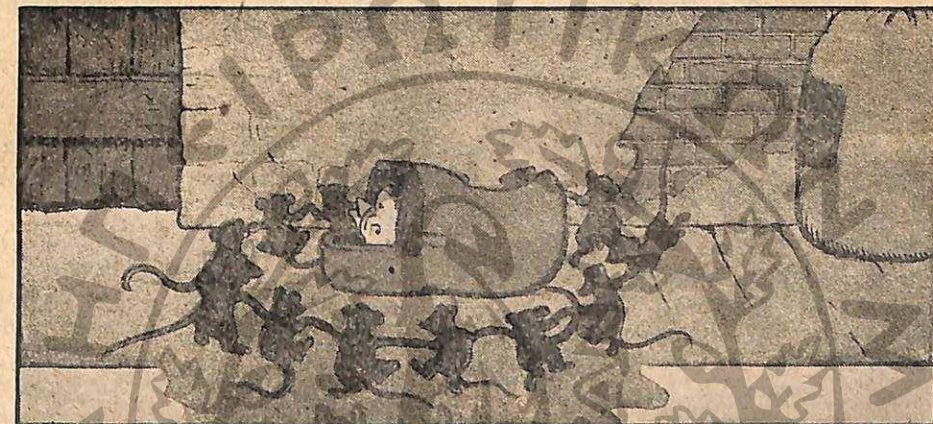
Α'.

Είμαι συγγενής, πολύ μακρινός όμως, τής Χιονίας, τής άσπρης γάτας που έχει ό κ. Φαίδωνας. Με λένε και μένα Χιόνι, εξαιτίας που οι τοίχες μου είναι κάτασπρες και μαλακές σά χιόνι φρεσκοστρωμένο. Κι' όμως δέν γεννήθηκα σέ κανένα παλάτι, ούτε σέ καμιά μεγαλούπολη. Η μητέρα μου κατοικούσε στήν έξοχή, σ' ένα σπίτι γεωργών, στήν αποθήκη όπου φύλαγαν τά γεννήματα, —στάρι, κριθάρι, βρώμη, καλαμπόκι και πάει λέοντας. Εκεί μέσα είδα κι' εγώ

τό φως. Ένα παλιό παρατημένο τσόκαρο έγινε ή κούνια μου. Μέσα στή τσόκαρο αυτό με μεγάλωσε ή καϊμένη ή μητέρα μου, που είναι περιττό να σās πό πόσο μάγαπούσε και με πρόσεξε.

Αδέλφια δέν είχα. Φαίνεται πώς τάπνιξαν μόλις γεννήθηκαν και κράτησαν μόνο έμένα. Ούτε πατέρα γνώρισα. Έναν καιρό, μόνο τήν άγρια φωνή του άκουγα από μακριά. Κι' ή μητέρα μου, τρομαγμένη μου έλεγε: «Ο πατέρας σου! κρύψου, κρύψου, μη σέ πνίξη!» Κι' όταν κάποτε ή άγρια φωνή πλησίαζε

πάρα πολύ, ή μητέρα μου δομούσε έξω σά θεριό κι' έδιωχνε τόν κακό πατέρα που ήθελε να πνίξη τó παιδί του.

Μά γιατί; τί τού είχα κάνει;

Η μητέρα μου όσόνσο δέν καθόταν πάντα κοντά μου. Κάπου-κάπου μάφινε μονάχο, για να πάη να βοή φαί. Και τότε έβλεπα μ' έπληξη ένα πλήθος ζωάνια με μυτερή μουσούδα κι' αστραφτερά ματάκια, να βγαίνουν άπ' όλες τίς τρύπες τής αποθήκης, να πλησιάζουν τήν κούνια μου και να με παρατηρούν με ζωηρή περιέργεια κι' άνησυχία. Επειδή όμως κι' εγώ, μη ξέροντας τί γυρεύουν από μένα τά παραξενα ζωάνια, έδειχνα τήν ίδια άνησυχία, έκείνα ξεθάσσευαν, γελοΰσαν μεταξύ τους σά να με κοροΐδευαν, και στή τέλος πλανόνταν και χόρευαν ολόγυρα στή τσόκαρό μου έναν τρολλό, χαρούμενο συρτό.

Αργότερα έμαθα πώς τά ζωάνια αυτά ήταν ποντίκια, και σέ λίγο άρχισα κι' εγώ να τά κυνηγώ όπως όλοι οι γάτοι.

Πρέπει όμως να πώ, πώς στήν αρχή δέν είχα επιτυχία στή κυνήγι. Ήμουν, βλέπετε, μικρός ακόμα κι' άνήξερος. Αμα έβλεπα κανένα ποντίκι να χόνεται

μου, ήσυχη και καλή όπως πάντα. Ύστερα ή Πέγκοτ. Είναι χοντρή και γερή και κατακόκκινη σάν τά μήλα.

Θαρρώ πώς βλέπω τή μητέρα και τήν Πέγκοτ να σκύβουν πρós τó πάτωμα, να με βοηθούν να κάμω τά πρώτα βήματα. Η Πέγκοτ μου δίνει τó δάχτυλο, γερό σά σίδερο, κι' εγώ πιάνομαι άπ' αυτό και περπατώ.

Ύστερα προβάλλει τó σπίτι μας, με τήν αυλή του και τόν κήπο του, πλάι στή νεκροταφείο. Από τó παράθυρο τής σάλας βλέπαμε τó νεκροταφείο. Και θυμάμαι μιά φορά που ή μητέρα μου διηγήθηκε τήν άνάστασή τού Λαζάρου, μ' έπιασε τέτοιος φόβος κι' έβαλα τέτοια κλάματα, ώστε με πήραν και μ' έβαλαν στή παράθυρο, και μούδειχναν πόσο ήσουχο ήταν τó νεκροταφείο, για να ήσυχάσω.

Στή σάλα αυτή καθόμαστε συχνά εγώ κι' ή Πέγκοτ, όταν ή μητέρα μου έλειπε έξω. Η Πέγκοτ μπάλωνε πάντα μιά κάλτσα κι' εγώ τής διάβαζα ένα μεγάλο βιβλίο με εικόνες και με χοντρά γράμματα, που έγραφε για τούς κροκόδειλους. Φαίνεται πώς ή καϊμένη δέν πολυκαταλάβαινε τί τής διάβαζα, γιατί σέ μιά στιγμή μου είπε ότι οι κροκόδειλοι ήταν ένα είδος... λαχανικά!

— Πέγκοτ, της είπα ξαφνικά, παντρεύτηκες ποτέ σου;

Εκείνη ξαφνιάστηκε, παράτησε τó μπάλωμα της, με κοίταξε καλά κι' έσκασε στά γέλια.

— Σε καλό σου, παιδάκι μου, είπε. Έγώ δέν παντρεύτηκα ούτε θα παντρευτώ. Θα μείνω πάντα μαζί σας.

Κι' έσκυψε και με φίλησε στοργικά. Μά ήταν πολύ χοντρή ή καϊμένη και, καθώς έσκυψε, ένα κουμπί από τó φόρεμά της ξεκόλλησε και τινάχτηκε πέρα. Αυτό γινόταν κάθε φορά που ή Πέγκοτ έσκυβε να κάμει κάτι με ιδιαίτερο ένθουσιασμό.

(Ακολουθεί)

MIX. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΝΕΙΡΑ...

Αφραστο άσήμι... Δρόμος φωτεινός Στή θάλασσα... Κι' ώ, ή θεία γαλήνη Κι' ό ξάστερος καθάριος ούρανός Που τίς ψυχές μας απαλύνει!...

Νάμουν ένας βαρκάρας μαγικός Στή βάρκα του φτερά να δίνω, Νάτρεχα πάνω στ' άσημένιο φώς Και νάφτανα ως στή σελήνη!...

Τί πόθους σ' ένα τέτοιο βράδυ! Κι' ως μένω κι' άρωπιέμαι: κι' όμως Σάν που να φτάνη αυτός ό δρόμος!...

Κλειούνε τά ματια σά σέ χάδι Και βλέπω στ' όνειρό μου, ώ, —χάρη — Πά άγγαλιάζω τó φεγγάρι!...

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

στην τρύπα της φάκας και να πιάνεται, όμοια δουλλόγιστα, πατοῦσα χωρίς να θέλω τὸ μηχανισμό, τράκ! ἡ φάκα άνοιγε μονομιάς, καὶ τὸ ποντίκι ἔφρευε τρεχάλα. Τοῦ κάκου τὸ κυνηγοῦσα. Ποῖν τὸ φτάσω, χωνόταν στὴν τρύπα του καὶ γλύτωνε. Κι' ἐγὼ τὴν παίθαινα σὰν ἀτζαμής.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΥΠΟΜΟΝΗ

ΛΑ ΓΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Ζούσε κάποτε ἕνας μαραγκός, καλὸς καὶ προσεχτικὸς τεχνίτης, μὲ πολὺ ἀ-ψίθυμος, καὶ τὸ ἐλάττωμά του αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ μὴ μπορεῖ νὰ σταυρώσῃ δουλειὰ καὶ νὰ ἰδῇ προκοπὴ.

Ἄν τύχαινε, τὴν ὥρα πού δούλευε, νὰ πάῃ κοντά του τ' ἀφεντικό, μόνον γιὰ νὰ κοιτάξῃ τὴ δουλειά του, καὶ χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ τοῦ κάνη καμμιὰ παρατήρηση, αὐτὸς ἀμέσως φύσαγε καὶ ξεφύσαγε, ἐνοιωθε νὰ κάνη φρρρ μέσα σὲ φλέβες τὸ αἷμα του καὶ νὰ τοῦ ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι.

Ἄναθε καὶ κόρωνε ἀπ' τὸ θυμὸ του, ἄφινε τὴ δουλειά του σύζυγῃ καὶ μάρμαρο, ἀρπαζε τὰ ἐργαλεῖα του, τάρριχνε ἀνάκατα στὸ ζεμπίλι του, τῷθαζε στὸν ὦμο του καὶ τραβοῦσε γιὰ τὸ καλύβι του.

Μόλις ἄφινε κεῖ-πέρα τὰ σύνεργά του, ἔπαιρνε τὸ δρόμο γιὰ καμμιὰ ἀσύχνη-στη ἐξοχὴ ἢ ἀπόμνη παραλία, κι' ἐκεῖ μόνος του, μέσα στὴν ἔρημιὰ καὶ τὴ μοναξιὰ τοῦ τόπου, καταλάβαινε νὰ τοῦ περνᾶνε λίγο λίγο τὰ νεῦρα του καὶ νὰ τοῦ φεύγῃ ὁ θυμὸς.

Ἄμα ἡσύχαζε κι' ἐρχότανε στὰ λογικά του, τῷθαζε μὲ τὸν ἑαυτὸ του, ἔλεγε πὼς τὸ κεφάλι του ἤθελε σπάσιμο, κι' ὀρκιζότανε πὼς θὰ ἔκανε ὑπομονή· μὰ τοῦ κάκου, μόλις ἔπιανε δουλειά, μὲ τὸ παραμικρὸ τὸν ἔπιαναν πάλι τὰ νεῦρα του καὶ δὲν ἤξερε τί ἔκανε.

Γιὰ τοῦτο τίς πιδ πολλὰς φορὲς δὲν κατάφερνε νὰ κάνη ἕνα σωστὸ μεροκάματο. Μὲ τὴν ἰδιοτροπία του αὐτὴ ἔβγαλε τ' ὄνομα μονόχωντος καὶ παράξενος, καὶ τ' ἀφεντικά, ἐνῶ τὸν ἤξεραν γιὰ καλὸ τεχνίτη, ἀποφεύγανε νὰ τὸν παίρουνε στὴ δουλειά τους, καὶ μόνον σὲ μεγάλη ἀνάγκη τοὺς τὸν ζητοῦσαν.

Καὶ οἱ συντεχνίτες του ἀκόμη, πού τὸν ἀγαποῦσαν γιατί ἦταν καλὸς ἀνθρώπος, τοῦδιναν συμβουλὴ νὰ κάνη ὑπομονή.

— Δίκιο ἔχετε, τοὺς ἔλεγε, ἀν ἐσεῖς τὸ θέλετε μιὰ φορὰ γιὰ καλὸ μου, ἐγὼ τὸ θέλω χίλιες· μὰ ἔλα πού δὲ μπορῶ νὰ τὸ κάνω! μακάρι νὰ ἤξερα πού πουλιέται ἡ ὑπομονή, νὰ τὴν ἀγοράζω, πού εἶναι τὸ μόνο φάρμακο γιὰ τὴν ἀρρώστια μου.

Ἔτσι κυλοῦσε ὁ καιρὸς, κι' ὁ μάστορής μας, δὲν εἶχε πολλὰς φορὲς οὔτε ψωμί νὰ φάῃ. Μιὰ μέρα πού περπατοῦσε στοὺς δρόμους, στενοχωρημένος γιὰ τὴν ἀναδουλιὰ του καὶ γιὰ τὸ ἐλάττωμά

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

του, ξαφνιάστηκε βλέποντας σὲ μιὰ γωνιά μαζεμένο κόσμο.

Κοντοστάθηκε, κοίταξε προσεχτικὰ, κι' εἶδε ἄντρες καὶ γυναῖκες, πού μὲ τὴ σειρά ζύγωναν σ' ἕναν καθισμένο μεσόκοπο ἄνθρωπο, πού εἶχε μπροστά του δυὸ σακκούλια μὲ διάφορα βότανα.

Ἀπ' αὐτοὺς, ἄλλοι ἀγόραζαν γιαιρικά, κι' ἄλλοι τὸν ρωτοῦσαν γιὰ διάφορα πράγματα, παίρνοντας τὴ συμβουλὴ του, πού τοῦ τὴν πλήρωναν ἕνα ἄσπρ.

Συλλογίστηκε λίγο κι' ἀποφάσισε νὰ ζυγώσῃ κι' αὐτὸς τὸν πολύξερο ἄνθρωπο, μὰ καθὼς ἦταν ἀνυπόμονος, ἔσπρωξε τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ φτάσῃ πρῶτος.

Τότε ἔλοι οἱ ἄλλοι, καὶ μαζί τους κι' αὐτὸς πού πουλοῦσε τὰ βότανα, τοῦ ἔβηλαν τίς φωνὲς καὶ τοῦ εἶπαν νὰ κάτῃ τελευταῖος στὴν ἀράδα, καὶ νὰ κάνη ὑπομονὴ ὥς πού νὰ ἔρθῃ ἡ σειρά του· ἀν τοῦ ἄρεσε, καλὰ· ἀν δὲν τοῦ ἄρεσε, νὰ φύγῃ.

Ὁ μάστορής, — περίεργο γι' αὐτὸν πράγμα — κατέβασε τὸ κεφάλι του, καὶ στάθηκε τελευταῖος ἀπ' ὅλους.

Ἄμα ἦρθε ἡ σειρά του, εἶπε στὸ μεσόκοπο τὸ τί τὸν βασάνιζε, πὼς τὸ ἐλάττωμά του τὸν εἶχε κάνει πεινασμένο καὶ φτωχό, καὶ πὼς γιὰ νὰ γιαιτρευτῇ, ἔπρεπε νὰ τοῦ πουλήσῃ ὑπομονή, πού θὰ τοῦ τὴν πλήρωνε κι' αὐτὸς μ' ἕνα ἄσπρ.

Χμ! ἔκανε ὁ συμβουλάτορας σὰν τὸν ἄκουσε, καὶ κοιτάζοντάς τον κατάμματα μὲ τὰ μεγάλα, καθάρια κι' ἀστραφτερά μάτια του, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Χριστιανέ μου, πολὺ δύσκολο πράγμα μου ζητᾶς, δὲν ἔχω νὰ σοῦ πουλήσω ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ τώρα, οὔτε καὶ μοῦ εἶναι εὐκόλο νὰ σοῦ τὸ δώσω σὲ λίγον καιρό, μὰ οὔτε καὶ μ' ἕνα ἄσπρ μπορεῖς νὰ αγοράσῃς ὑπομονή· γι' αὐτὴ χρειάζονται πολλὰ λεφτά. Ἄκου ὅμως τί πρέπει νὰ κάνης, ἀφοῦ θέλεις καλὰ καὶ σώναι ν' ἀποχτήσῃς τὴν ὑπομονή, θὰ πᾶς νὰ δουλέψῃς ὥς πού νὰ γεμίσης ἕνα ταγάρι φλουριά, κι' ἄμα τὸ γεμίσης, ἔλα δὲ νὰ σοῦ πουλήσω ὅση ὑπομονὴ θέλεις. Τότε θὰ ἔχω.

Ἐφυγε εὐχαριστημένος ὁ μάστορής, ξενιτευτὴς, ἀμέσως γύρισε χῶρες καὶ πολιτεῖς.

Ἐκεῖ κατάφερε σιγά-σιγά νὰ ἡσυχάσῃ τὰ νεῦρα του καὶ τοὺς θυμοὺς του, κι' ἔτσι δούλεψε ὑπομονητικὰ κι' ἀκούραστα.

Τοῦτυχαν καὶ κάτι μεγάλες δουλειές, πού τίς πήρε ἀπάνω του ἐργολαβία καὶ μὲ τὴν οἰκονομία του ἀκόμη, κατόρθωσε

πάνω-κάτω σὲ δέκα χρόνια νὰ γεμίσῃ ἕνα ταγάρι μὲ φλουριά.

Ἄμα τὸ γέμισε, γύρισε στὸν τόπο του, καὶ βρῆκε στὸν συμβουλάτορα, πού ἦταν γέρος πιά, γιὰ νὰγοράσῃ ἀπ' αὐτὸν τὴν ὑπομονή.

Ὅταν παρουσιάστηκε σ' αὐτόν, καὶ τοῦ θύμισε ποῖος ἦταν, τί εἶχαν πεῖ, καὶ πὼς τὸ ταγάρι πού κρατοῦσε, τὸ εἶχε γεμισμένο φλουριά, μὲ τὴ δουλειά του, καὶ τοῦ τὸ πῆγαινε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ὑπομονή, ὁ γέρος χαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφοῦ εἶχες τὴν ὑπομονή νὰ δουλέψῃς τόσα χρόνια καὶ νὰ μοῦ φέρῃς ἐδῶ γεμάτο ἕνα τόσο ταγάρι, δὲν σοῦ χρειάζεται ἄλλη ὑπομονή, οὔτε κι' ἐγὼ ἔχω νὰ σοῦ πουλήσω, οὔτε καὶ μπορεῖ κανένας νὰ σοῦ πουλήσῃ. Ὁ κάθε ἄνθρωπος, τὴν ἀποχτᾶ μονάχος του, μὲ τὴ θέλησή του καὶ μόνη, ὅπως τὴν ἀποχτησες καὶ σύ, ἀφοῦ ἔκανες τὴ θέλησή σου σιδερένια κι' ἀσταλάνια.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΟΓΔΟΝΤΑ ΧΡΟΝΩΝ... ΠΑΙΔΙ

Στὸ τράμ, συναντιοῦνται δυὸ γέροι, φίλοι παλιοί.

Ὁ ἕνας πλησιάζει τὸν ἐνενηντὰ. Ὁ ἄλλος ἔχει κλείσει τὰ ὀδόντα.

Χαιρετιοῦνται ἀδελφικὰ, κάθονται κοντά-κοντά κι' ἀρχίζουν τὴν κουβέντα — δυνατὰ, ἐννοεῖται, κατὰ τὴ συνήθεια τῶν γέρων, πού συνήθως εἶναι κουφοί.

Ὁ ἐνενηντάρης: — Πὼς τὰ πᾶμε λοιπόν;

Ὁ ὀδοντάρης: — Ἐ, ἄς τὰ λέμε καλὰ...

Ὁ ἐνενηντάρης: — Ἐγώ, φίλε μου, ὑποφέρω. Πόνους... Ἄλλη φορὰ κοιμόμουν καὶ τὴν ἡμέρα. Τώρα δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ οὔτε τὴ νύχτα. Κανόν, βλέπεις, τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον!

Ὁ ὀδοντάρης: — Ἐμένα θὰ μοῦ πῇς;

Ὁ ἐνενηντάρης: — Ὅχι δά! ἡ ὀψὲς σου φαίνεται καλὴ... Στέκεις μιὰ χαρά.

Ὁ ὀδοντάρης: — Κι' ὅμως μ' ἐνοχλοῦν ἕνα σωρὸς πράγματα. Μάτια, αὐτιά, στομάχι... ἄς τα! ἄς τα!

Ὁ ἐνενηντάρης: — Ἐσύ; ἀπὸ τώρα;.. Μὰ εἶναι ἀμαρτία!.. Ἐγὼ μάλιστ' εἶμαι τόσο πιδ γέρος ἀπὸ σένα!

Ὁ ὀδοντάρης: — Δὲν τὸ πιστεύω. Πόσω χρονῶν εἶσαι;

Ὁ ἐνενηντάρης: — Τὸν Ἀπρίλη, ἀν ζῇσω, γιορτάζω τὴν ἐνενηντονταετηρίδα μου! Ἄμ' ἐσύ;

Ὁ ὀδοντάρης: — Ἄ, εἶχες δίκιο. Ἐγὼ ἀκόμα ἀργῶ... Μόλις γιόρτασα τὴν ὀγδοηκονταετηρίδα μου...

Ὁ ἐνενηντάρης, θριαμβευτικὰ: — Βλέπεις λοιπόν; Ὁγδόντα χρονῶν! Πφ! Μὰ ἐσύ, φίλε μου, εἶσαι ἀκόμα... παιδί!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ὑπὸ ANATOLE FRANCE

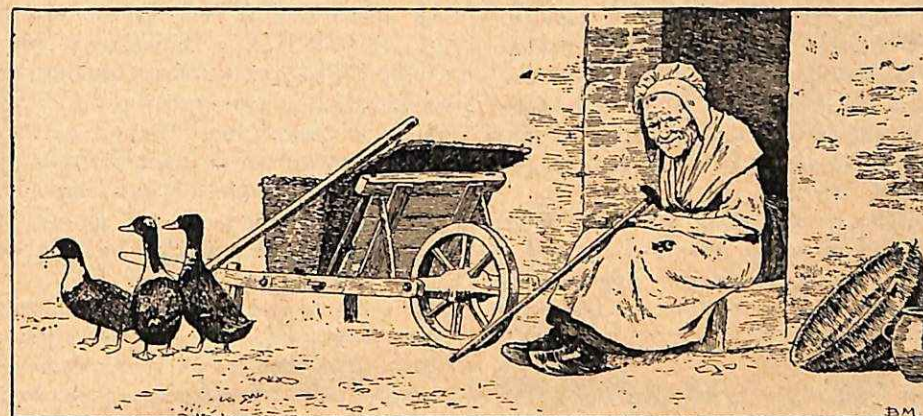
Α'.

ΦΑΝΙΤΣΑ

Ἡ Φανίτσα ξεκίνησε πρῶτ' πρῶτ', σὰν τὴν Κοκκινোসκουφίτσα τοῦ παραμυθιοῦ, νὰ πάει στὴ γιαγιά της, πού ἔμενε στὴν ἄκρη-ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Ἡ Φανίτσα όμως δὲν κάθησε νὰ μαζέψῃ καρύδια στὸ

πὸ τὸ τζάκι, στὸ καρφί ὅπου τὸ κρέμασε ὁ ἴδιος γιὰ τελευταία φορὰ, πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια.

Μὰ ἡ ὥρα περνᾶ καὶ πρέπει νὰ γίνη τὸ φαγητὸ γιὰ τὸ μεσημέρι. Ἡ γιαγιά ἀναδουλίζει τὴ φωτιά, πού εἶναι νυσταγμένη. Ὑστερα σπάζει αὐγὰ στὸ πῆ-

«Ἡ γιαγιά, καθισμένη στὸ πέτρινο κατώφλι...» (Σελ. 5, στ. α'.)

δάσος, σὰν τὴν Κοκκινোসκουφίτσα, παρὰ πῆγε ἴσα τὸ δρόμο της, χωρὶς νὰ συναντήσῃ τὸ λύκο.

Ἀπὸ μακριὰ εἶδε τὴ γιαγιά της, καθισμένη στὸ πέτρινο κατώφλι, νὰ χαμογελᾷ μὲ τὸ ξεδοντιασμένο στόμα της καὶ ν' ἀπλώνῃ τὰ στεγνὰ καὶ κοκκαλιάρικα χέρια της γιὰ νὰ δεχτῇ τὴν ἐγγονή της. Τῷχει κρυφὴ χαρὰ ἡ Φανίτσα, πού θὰ περάσῃ μιὰ μέρα ὀλάκερη στὴς γιαγιάς της. Κι' ἡ γιαγιάκα πού δὲν ἔχει πιά ἐγγονίες καὶ σκοτούρες καὶ ζεῖ σὰν τὸ τριζόνι ὀλοένα πλάι στὴ φωτιά της, τῷχει κι' αὐτὴ κρυφὸ καμάρι νὰ βλέπῃ τὴν κόρη τοῦ γιοῦ της, πού τὴς θυμίζει τὰ περασμένα της νειάτα.

Ἐχουν νὰ ποῦν πολλὰ πολλὰ, γιατί ἡ μιὰ γυρίζει ἀπὸ τὸ ταξίδι τὴς ζωῆς, πού ἡ ἄλλη ἐτοιμάζεται τώρα νὰ κάμῃ.

— Ὅλο καὶ μεγαλώνεις, λέει ἡ γιαγιά στὴ Φανίτσα, κι' ἐγὼ ἔλο καὶ μικραίνω. Τώρα πιά δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σκύψω γιὰ νὰ σὲ φιλήσω. Ἀλλὰ τί μὲ νοιάζει, ἀφοῦ τὰ νειάτα μου τὰ τριανταφυλένια τὰ ξαναβλέπω στὰ μάγουλά σου, Φανίτσα μου!

Ἡ Φανίτσα ὅμως ἔχει ἄλλοῦ τὸ νοῦ της. Θέλει νὰ τὴς ἐξηγήσῃ, γιὰ χίλιο-στὴ φορὰ ἔλα τὰ περίεργα τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ: Τὰ χάρτινα λουλούδια, πού λάμπουν κάτω ἀπὸ μιὰ γυάλινη σφαῖρα. Τὴς χρωματιστὲς εἰκόνες, ὅπου οἱ στρατηγὸί μας μὲ τίς ὀλόχρυσες στολὲς νικοῦνε τοὺς ἐχθρούς. Τὰ χρυσοπλουμιστὰ φλιτζάνια, πού ἄλλα ἔχουν χερούλι κι' ἄλλα τῷχασαν. Τὸ παλὶδ τοῦφένι τοῦ παπποῦ, πού εἶναι κρεμασμένο πάνω ἀ-

λινό πιάτο. Ἡ Φανίτσα κοιτάζει μ' ἐνδιαφέρον τὴν ὀμελέττα πού τοιρίζει καὶ χρυσώνεται στὴ φωτιά. Κονεῖς δὲν ξέρει σὰν τὴ γιαγιά νὰ κάνη ὀμελέττες καὶ νὰ διηγίεται ἱστορίες. Ἡ Φανίτσα κάθεται στὸ σκαμνὶ καὶ τρώει τὴν ὀμελέττα ἀχνιστή, ἐνῶ τὸ τραπέζι τὴς ἔρχεται ἴσα-ἴσα ὡς τὸ σαγόνι. Ἡ γιαγιά, ἀπὸ συνήθεια, τρώει τὸ φαγητὸ της ὀ-

«Ἡ γιαγιά διηγείται στὴ Φανίτσα...» (Σελ. 5, στ. β'.)

θια στὴ γωνιά τοῦ τζακιοῦ. Μὲ τὸ δεξιὸ κρατεῖ τὸ μαχαίρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα κομμάτι ὀμελέττα πάνω σὲ μιὰ φέτα ψωμί... Ὅταν ἀπόφαγαν κι' οἱ δυό, ἡ Φανίτσα λέει:

— Γιαγιά, πές μου γιὰ τὸ Γαλάζιο Πουλί. Κι' ἡ γιαγιά διηγίεται στὴ Φανίτσα πὼς, μιὰ καικιὰ νεράιδα μεταμόρφωσε ἕνα ὄρατο βασιλόπουλο σὲ πουλί, καὶ

πόσο πικραινόταν ἡ βασιλοπούλα δταν ἔδλεπε τὸ πουλί νὰ πετᾷ ματωμένο στὸ παράθυρο τοῦ πύργου, ὅπου τὴν εἶχαν κλείσει.

Ἡ Φανίτσα μένει σκεπτικὴ. — Γιαγιά, λέει, πᾶει πολλὲς καιρὸς πού πέταξε τὸ γαλάζιο πουλί στὸν πύργο, ὅπου εἶχαν κλεισμένη τὴ βασιλοπούλα;

Ἡ γιαγιά ἀποκρίνεται πὼς πᾶει πολλὲς καιρὸς ἀπὸ τότε. Αὐτὸ ἔγινε τὸν καιρὸ πού τὰ ζῶα εἶχαν λαλιά.

— Ἦσουν νέα τότε, γιαγιά; λέει ἡ Φανίτσα.

— Δὲν ἦμουν ἀκόμη γεννημένη, λέει ἡ γιαγιά.

Κι' ἡ Φανίτσα τὴς λέει: — Λοιπόν, γιαγιά, ἦταν κόσμος καὶ πρὶν νὰ γεννηθῇς ἐσύ;

Κι' ἔταν ἔπαψε πιά νὰ μιλῇ, ἡ γιαγιά ἔδωσε στὴ Φανίτσα ἕνα μῆλο καὶ ψωμί καὶ τὴς εἶπε:

— Πῆγαινε, κόρη μου, στὸ περιδῶλι, νὰ φᾶς καὶ νὰ παίξῃς.

Κι' ἡ Φανίτσα πᾶει στὸ περιδῶλι, ὅπου εἶναι δέντρα, χλόη, λουλούδια καὶ πουλιά.

Ναί, στὸ περιδῶλι τὴς γιαγιάς εἶναι χλόη, λουλούδια καὶ πουλιά. Ἡ Φανίτσα δὲν πιστεύει πὼς ὑπάρχει στὸν κόσμο ὠραιότερο περιδῶλι! Ἐδῆλα τώρα τὸ μαχαίρι τὴς ἀπὸ τὴν τσέπη γιὰ νὰ κόψῃ τὴ φέτα της, ὅπως τὴν κόβουν στὸ χωριό. Πρῶτα ἔφαγε τὸ μῆλο κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ δαγκάνῃ τὸ ψωμί. Τότε ἦρθε ἕνα πουλάκι καὶ φτερούγιζε κοντὰ της.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠὸ JULES CHANCEL

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Δελφίνος

Στις 21 Μαΐου 1791, ἓνα σύνταγμα πεζικοῦ ἀνέβαινε τὴν ὁδὸν Μονμάρτης πρὸς τὸν Κεραμεϊκὸ.

Ἐν! δὺό!... Ἐν! δὺό!... Οἱ στρατιῶτες πρόβαλλαν τὸ πόδι καὶ βάδιζαν καμαρωτοὶ μὲ ρυθμικὸ βήμα. Βλέμματα φιλικὰ καὶ βέβηματα ἐχθρικά τοὺς παρακολουθοῦσαν, μὰ ὥστόσο ὅλοι οἱ διαβάτες στέκονταν γιὰ νὰ τοὺς δοῦν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ σύνταγμα αὐτὸ — ποὺ οἱ στρατιῶτες τοῦ φοροῦσαν τὴ στολὴ τῶν Γάλλων ἐθνοφρουρῶν μὲ τίς ἀσπρὲς γκέτες καὶ τὰ μυτερά καπέλλα — δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ συνηθισμένα. Γιατὶ κι' οἱ πιδ μεγάλοι ἀκόμη ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ δὲν ἦταν πάνω ἀπὸ δώδεκα χρονῶν!

Τοὺς στρατιῶτες αὐτοὺς τοὺς εἶχε διαλέξει ἓναν κι' ἓναν μέσα ἀπὸ τοὺς μικροὺς Παρισινούς, ὁ αἰδεσιμώτατος ἀββᾶς Α' Ἀντώμ, ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Ἐυσταθίου, γιὰ νὰ τοὺς βάλῃ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ μικροῦ Δελφίνου, τοῦ διαδόχου τῆς Γαλλίας, ἰδρύοντας τὸ «Βασιλικὸν σύνταγμα τοῦ Δελφίνου».

Ἐπ' ὧμου, ἄρμ! πρόσταξε ὁ ἀξιωματικὸς τῆς στιγμῆς ποὺ ἔφθαναν στὸν περίβολο τοῦ παλατιοῦ.

Κι' ὅλοι οἱ μικροὶ στρατιῶτες ἐξετέλεσαν μὲ ἀκριβείαν τὸ πρόσταγμα, κάτω ἀπὸ τὰ εἰρωνικά κάπως χαμόγελα τῶν ἐθνοφρουρῶν ποὺ φρουροῦσαν τὴν εἴσοδο.

Στρίβοντας πρὸς τ' ἀριστερά, τὸ μικροσκοπικὸν στράτευμα ἔφθασε καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἓνα περιβολάκι περιτειχισμένο μ' ἓναν καγκελωτὸ φράκτη. Πίσω ἀπὸ τὴ χαμηλὴ μάντρα στεκόταν σὲ στάση προσοχῆς, δίπλα σὲ μιὰ κυρία καὶ σ' ἓναν ἀξιωματικὸν τῶν Οὐσσάρων, ἓνα ὦρατο ἀγοράκι ὡς πέντε ἐτῶν.

Τὸ ἀγοράκι αὐτὸ ἦταν ὁ συνταγματάρχης τοῦ «Βασιλικοῦ συντάγματος τοῦ Δελφίνου». Ἦταν ὁ διάδοχος τῆς Γαλλίας, ὁ γιὸς τοῦ βασιλιά Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ'.

Τὸ μικροσκοπικὸν σύνταγμα ἔκανε μπροστὰ στὸν ἀρχηγὸ τοῦ μιᾶς σειράς ἀπὸ γυμνάσματα μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Ὑστερὰ, μ' ἓνα νόημα τῆς κυρίας, οἱ μικροὶ στρατιῶτες «ἔλυσαν τοὺς ζυγοὺς»

καὶ σκορπίσθηκαν μέσα στὸ περιβόλι.

Ὁ Δελφίνος εἶχε πάει μὲ τοὺς στρατιῶτες τοῦ, ποὺ μόλις πέταξαν τὰ τουφέκια τους, ξανάγιναν πάλι παιδιὰ ὅπως πρίν, καὶ διασκεδάζε κι' ἐκεῖνος μ' ὅλη τὴν καρδιά του, παίζοντας καὶ τρέχοντας μαζί τους.

Ἐξαφνὰ, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ποὺ στεκόταν καὶ παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα αὐτό, ξεχώρισε ἓνα κοριτσάκι ὡς δέκα χρονῶν, κρατώντας ἓνα καλαθάκι μὲ λουλούδια στὸ χέρι, καὶ προχώρησε πρὸς τὸν Δελφίνο.

Τί θέλεις, μικρούλα; ρώτησε ἡ κυρία ποὺ βρισκόταν μαζί μὲ τὸ μικρὸ διάδοχο καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ μητέρα του, τὴ βασίλισσα Μαρία-Ἀντουανέττα. Θέλεις νὰ δώσης καμμιά ἀναφορά; Δός μου τὴν ἐμένα.

Στὴν ἀρχή, τὸ κοριτσάκι τὰ σάτισε κάπως, μὰ ἡ γλυκεῖα ἐκφραση τῆς βασίλισσας τὴν ἔκανε γρήγορα νὰ ξαναβρῇ τὸ θάρρος τῆς. Ἀπάντησε λοιπὸν ὅτι δὲν ζητοῦσε τίποτε, μὰ εἶχε ἰδεῖ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κάγκελα τὸ μικρὸ διάδοχο ποὺ σκάλιζε τὸ περιβόλι του, καὶ τοῦ ἔφερα μερικά λουλούδια γιὰ νὰ φυτέψῃ.

Ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα χαμογέλασε, ἀκούγοντας τὴν ἀφελῆ καὶ χαριτωμένη ἐκείνην δήλωσιν. Φίλησε τρυφερὰ τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ ρώτησε:

— Πῶς ὀνομάζεσαι, μικρή μου;

— Νανέττα Ρεμψή.

— Τί δουλεῖς κά-

νει ὁ πατέρας σου;

— Εἶναι φανοκό-

ρος στὴ συνοικία τῶν

Κορδελιαστῶν.

Ἡ βασίλισσα πήρε τὴ μικρὴ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ Δελφίνο.

— Λουδοβίκε, τοῦ εἶπε, ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ποὺ σοῦ ἔφερε λουλούδια γιὰ τὸ περιβόλι σου.

— Θέλετε νὰ σὰς δείξω πῶς τὰ φυτεύουν; ρώτησε ἡ Νανέττα, ποὺ δὲν αἰσθανόταν πιά καμμιά δειλία.

«Τὰ δυὸ παιδιὰ σκάλιζαν τὸ περιβόλι...» (Σελ. 6, στ. α'.)

— Μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ἀπάντησε ὁ μικρὸς Δελφίνος.

Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὸ περιβόλι ἦταν σχεδὸν ἄδειο. Οἱ στρατιῶτες εἶχαν γυρίσει στοὺς στρατώνες τους — δηλαδὴ στὶς κατοικίες τῶν γονέων τους — καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ εἶχαν μείνει μόνα καὶ σκάλιζαν τὸ περιβόλι ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας.

Ὁ ἥλιος ἔδωε σὲ μιὰ θαυμασία ἀποθέωση φλογίζοντας ὀλόκληρο τὸν οὐρανὸ καὶ ρίχνοντας τίς κόκκινες ἀνταυγίες του πέρα μακριὰ στὸ Σηκουάνα καὶ στὰ Ἡλύσια Πεδία. Ὁ Δελφίνος καὶ ἡ Νανέττα Ρεμψή φλογαροῦσαν εὐθυμα, καὶ ἡ βασίλισσα, ἀκουμπισμένη στὸ πεζούλι, ἦταν βυθισμένη σὲ μελαγχολικὲς σκέψεις, μὲ τὰ μάτια τῆς προσηλωμένα μακριὰ πρὸς τὸ Παρίσι ἐκεῖνο, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν τόσα ὑπόκωφα μουγγριτὰ, πρόδρομοι τῆς καταγίδας ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ ξεσπάσῃ.

Βυθισμένη στὶς σκέψεις τῆς, ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα δὲν ἔνοιωσε πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδυάζῃ, καὶ τινάχθηκε τρομαγμένη ὅταν ὁ Δελφίνος, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν καινούργια φιλενάδα του, ἦρθε νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς τῆς.

— Μαμμὰ, φώναξε εὐθυμα, τελειώσαμε κιόλας. Ἐέρει ἔξοχα νὰ φυτέψῃ τὰ λουλούδια ἡ Νανέττα, γιὰ κοιτάξτε!

Θριαμβευτικὰ ὁ μικρὸς Λουδοβίκος, ἔδειχνε τῆς μητέρας του μιὰ βραγιά ἀπὸ γαρύφαλλα καὶ γεράνια, ποὺ στόλιζε μιὰ ὀλόκληρη γωνιά τοῦ μικροῦ περιβολιοῦ.

— Μπράβο σας! εἶπε ἡ βασίλισσα χαμογελώντας.

Καὶ γοητευμένη ἀπὸ τὸ χαριτωμένο μουτράκι τῆς μικρούλας, ποὺ ἦρθε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸ γιό τῆς, τῆς εἶπε:

— Νανέττα, ὅποτε θέλεις νὰ ἔρχεσαι, γιὰ νὰ περιποιῇσαι τὸ περιβολάκι ποὺ φυτέψατε μαζί μὲ τὸν Δελφίνο.

— ὦ, ναί, κυρία, θὰ ξανάρθω, καὶ θὰ ἔ-

χουμαι ταχτικά, ἀπάντησε τὸ κοριτσάκι.

Καὶ πραγματικὰ, ξαναπῆγε ὅχι μιὰ φορὰ μονάχα, ἀλλὰ κάθε ἀπόγευμα σχεδόν καὶ κάθε φορὰ τὴν δέχονταν μὲ τὴν ἴδια καλωσύνη καὶ ἡ βασίλισσα καὶ ὁ Λουδοβίκος, ποὺ τὴ θεωροῦσε γιὰ τὴν καλύτερη φιλενάδα του.

Κι' ἔπειτα τὰ γαρύφαλλα μεγάλωναν τόσο γρήγορα! Καὶ τὰ γεράνια εἶχαν πιάσει τόσο ὥραϊα!

Ἐν' ἀπόγευμα, ἡ Νανέττα, ὅταν θέλησε ὅπως πάντα νὰ μπῇ στὸν Κεραμεϊκὸ, βρῆκε τὴν καγκελωτὸρτα κλειστή. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὅταν ρώτησε τὸν φρουρὸ ἂν θὰ μπορούσε νὰ ἰδῇ τὸν Δελφίνο, ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε ἄγρια:

— Τράβα τὸ δρόμο σου, μικρή! Ὁ Δελφίνος σου δὲν εἶναι πιά ἐδῶ. Τὸ ἔσκασε καὶ θὰ τὸν ξαναἰδῇς στὴ φυλακή.

Κι' ἡ Νανέττα ἔφυγε μὲ βαρεῖα τὴν καρδιά, χωρὶς ὡστόσο νὰ ἔχει καταλάβει τί ἐγκλημα εἶχε κάνει ὁ μικρὸς τῆς φίλος γιὰ νὰ θέλουν νὰ τὸν βάλουνε στὴ φυλακή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Μιὰ μεγάλη ἡμέρα

Τὰ περιστατικὰ ποὺ ἀκολούθησαν, τὴν ἔκαναν νὰ τὸ μάθῃ.

Τὰ παιδιὰ τοῦ Παρισιοῦ, κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1792, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ βγοῦν στοὺς δρόμους ἂν ἤθελαν νὰ διασκεδάσουν.

Ἡ ἐπανάσταση εἶχε ἐπικρατήσει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη σ' ὅλη τὴ Γαλλία, μὰ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀρχίσει ἡ φρικτὴ περίοδος τῆς Τρομοκρατίας. Γιὰ τὴν ὥρα, τὰ παιδιὰ χάζευαν βλέποντας τὸν κόσμον νὰ χορεύῃ ἐπάνω στὰ ἐρείπια τῆς Βασιλῆς, κοιτάζοντας τὰ ἀχυρένια ὁμοιώματ' τοῦ Πάπα ποὺ ἔκαιγαν στὶς δημόσιες πλατεῖες — τότε ξεθύναιναν, ἀκόμη μὲ ὁμοιώματα — ἀκούγοντας τοὺς διαφόρους αὐτοσχέδιους ρήτορες ποὺ ἐβγάζαν πατριωτικὸς λόγους ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ Παλαιὸ Ρουαγιάλ, καὶ ζητωκραυγάζοντας τοὺς ἐθελοντὲς ποὺ πήγαιναν νὰ καταταχθοῦν μὲ πομπὴ καὶ παράτα στὰ ὑπαίθρια στρατολογικὰ γραφεῖα ποὺ εἶχαν στηθεῖ στὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεως. Πήγαιναν γιὰ νὰ πολεμήσουν τοὺς Αὐστριακοὺς, ποὺ νέμιζαν πῶς θὰ μπορούσαν πάλι νὰ ἐπιβάλλουν στὴ Γαλλία τὸν ἄμοιρο Λουδοβίκον τὸν ΙΓ', ποὺ εἶχε γίνει τόσο μισητὸς στὸ λαὸ ὥστε ἀπὸ τὴν ἀποτυχὴν ἀπόπειρά τῆς φυγῆς του.

Ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ — ἦταν ἡ 10ῃ Αὐγούστου — ἡ ὁδὸς τῶν Κορδελιαστῶν εἶχε ἐξαιρετικὴ ζωηρότητα καὶ κίνηση. Μπρο-

στά σ' ἓνα μικρὸ μπαλωματίδικο, βρισκόταν ἓνας ἄνθρωπος ἀνεβασμένος πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, καὶ ρητόρευε. Ὅλοι οἱ καταστηματαρχεὶ τοῦ δρόμου ἐκεῖνου, καθὼς καὶ οἱ διαβάτες ποὺ τύχαινε νὰ περνοῦν, μαζεῦονταν σιγά-σιγά γύρω ἀπὸ τὸν αὐτοσχέδιο ρήτορα, ποὺ ἡ βραχνὴ φωνὴ του ἀκουγόταν σ' ὀλόκληρη τὴ γειτονιά. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς χασομέρηδες, ποὺ ἔχαναν τὴν ὥρα τους ἀκούγοντας τίς παπαρδέλες τοῦ μπαλωματῆ, βρισκόταν κι' ἓνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ ποὺ φοροῦσε μιὰ μεγάλη ποδιά γεμάτη λαδιὲς κι' ἓνα σκούφο καταλιγδωμένο, τὴ συνειθισμένη δηλαδὴ στολὴ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ δήμου, ποὺ εἶχαν γιὰ δουλειὰ τους ν' ἀνάδουν κάθε βράδυ τὰ φα-

«Ἐνας ἄνθρωπος, ἀνεβασμένος πάνω σὲ μιὰ καρέκλα...»

(Σελ. 7, στ. β'.)

νάκια τῶν δρόμων, ποὺ ἔκαιγαν μὲ λάδι. Αὐτοὺς ὁ φανοκόρος, ποὺ ἦταν γνωστὸς σ' ὅλη τὴ γειτονιά μὲ τ' ὄνομα «μπάρμπα-Ρεμψή», κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι δυὸ παιδιὰ: ἓνα ἀγοράκι ὡς δώδεκα χρονῶν κι' ἓνα κοριτσάκι ὡς δέκα.

Τὰ παιδιὰ, ποὺ δὲν ἔβρισκαν κανένα ἐνδιαφέρον στὶς πομπώδεις καὶ κούφιες φράσεις τοῦ ρήτορα, προσπαθοῦσαν νὰ ἐλευθερώσουν τὰ χέρια τους ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα τους, γιατί εἶχαν πολὺ μεγαλύτερη ὁρεξὴ νὰ τρέξουν νὰ συναντήσουν τοὺς φίλους τους, γιὰ νὰ πάνε στὴν πύλη τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, ἀπ' ὅπου ἐπρόκειτο νὰ περάσουν οἱ Μασσαλιῶτες ἐθελοντὲς ποὺ τραγουδοῦσαν, λέει, ἓνα τόσο ὦραϊο θούριο.

Μὰ ὁ μπάρμπα-Ρεμψὴ τοὺς κρατοῦσε σφιχτὰ τὰ χέρια καὶ δὲν τ' ἄφηνε νὰ

ξεφύγουν, γιατί εἶχε πάρει μιὰν ἀπόφαση ποὺ ἐκείνη τὴν ἡμέρα κιόλας εἶχε σκοποῦ νὰ τὴ βάλῃ σ' ἐφαρμογή:

Ἀκούγοντας τὴ βραχνιασμένη φωνὴ τοῦ παπουτοῦ Σιμόν, ποὺ ἐξυμνοῦσε τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐπανάστασης καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ λαοῦ, ὁ μπάρμπα-Ρεμψὴ, ποὺ δὲν παρασυρόταν ἀπὸ εὐκολοὺς ἐνθουσιασμούς, συλλογιζόταν ὅτι ἡ περίφημη αὐτὴ ἐπανάσταση γιὰ δικό του λογαριασμὸν τοῦλάχιστο — δὲν εἶχε δείξει ἀκόμη τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματά τῆς. Ὅσο κυβερνοῦσε ὁ τύραννος, τὸν πλήρωναν κάθε βδομάδα, ταχτικά. Μ' ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἔρθει ὁ λαὸς στὰ πράγματα, μὲ χίλια βάσανα κατὰφερνε νὰ παίρνει κάθε μῆνα ἀπὸ τὴ νέα κυβέρνηση τίς τριάντα λίβρες τοῦ μισθοῦ του, μὲ τίς ὁποῖες ἦταν ὁπο-χρεωμένος νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ νὰ θρέψῃ καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ του.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ βάλῃ τὰ παιδιὰ του νὰ δουλέψουν, ἀντὶ νὰ τ' ἀφήνῃ νὰ κλωθογυρίζουν, ὅπως ἔκαναν ἴσαμε τώρα, μέσα στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ ἄλλωστε εἶχαν γίνει κι' ἐπικίνδυνον ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχισαν οἱ ταραχές. Τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιὰ, ὁ Νικόλας, ἦταν ἓνας συμπαθητικώτατος ἀνθρωπάκος μὲ σγουρὰ μαλλιά καὶ μεγάλα ἐξυπνα μάτια. Θάταν χαριτωμένος ἂν δὲν εἶχε τὸ ἀτύχημα νάνα: καμπούρης. Τὸ σωματικὸ του αὐτὸ ἐλάττωμα εἶχε ὀριμάσει τὸ μυαλό του δυσανάλογα μὲ τὴν ἡλικία, τοῦ χωρὶς ὥστόσο νὰ τὸν κάνῃ μισάνθρωπο καὶ μελαγχολικόν.

Ὅσο γιὰ τὸ κοριτσάκι, αὐτὸ θὰ τῷχετε κιόλας ἀναγνωρίσει. Ἦταν ἡ Νανέττα, ἡ μικρούλα ἐκείνη ποὺ εἶχαμε δεῖ νὰ παίζῃ μὲ τὸν Δελφίνο καὶ νὰ τὸν βοηθῇ μὲ τόση προθυμία νὰ φυτέψῃ τὰ λουλούδια του στὸν κήπο τοῦ Κεραμεϊκοῦ, λίγους μῆνες πρωτότερα.

Εἶχε γίνει ἀκόμη πὺρ χαριτωμένη ἡ μικρούλα φίλη μας ἀπὸ τότε, καὶ καθὼς ἦταν ἐξαιρετικὰ ψηλὴ γιὰ τὴν ἡλικία τῆς, λεπτοκαμωμένη, μὲ λευκὸ δέρμα, καὶ μ' ἓνα λεπτὸ προσωπάκι στεφανωμένο μὲ θαυμάσια ξανθὰ μαλλιά, μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν πάρῃ γιὰ τὴν κόρη κανενὸς ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ἐκείνους ποὺ ζοῦσαν κρυμμένοι ἢ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ Γαλλία, καὶ ὅχι γιὰ παιδί ἐνὸς φτωχοῦ φανοκόρου.

Ἄλλωστε οἱ προτιμήσεις τῆς καὶ τὰ γούστα τῆς συμφωνοῦσαν ἀπολύτως μὲ τὸ ἀριστοκρατικὸ τῆς παρουσιαστικόν, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε στερηθεῖ τὴν

ἀγαπημένη της διασκέδαση, δηλαδή τὰ παιχνίδια στο Κεραμεικό με τὸ μικρὸ διάδοχο, περιδιάβαζε μελαγχολικά στοὺς δρόμους, ἔχοντας πάντα στο μυαλό της τὸ μικρὸ της φίλο.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ πού σὰς γράφω τὴν πρώτη Ἐπιστολὴ τοῦ καινούργιου χρόνου —κι' ὁ δικός μας, βλέπετε, ἀρχίζει ἕνα μήνα νωρίτερα—εἶναι μιὰ γλυκειὰ ἡμέρα σὰν ἀνοιξιότικη. Χαρὰ θεοῦ καί... καλὸς οὐρανὸς γιὰ τὴν ἀρχὴ μας. Τὸ πρῶτ' ἔκαμα ἕναν ὥραιο περίπατο στὴ λιακάδα καὶ χάρηκα βλέποντας ἕλα τὰ πλάσματα χαρούμενα —ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ὡς τὰ δέντρα κι' ὡς τὰ λουλούδια—σὰν τὴ φύση, σὰν τὸν οὐρανὸ. Φύλλα δὲν κουνιόταν, σύννεφο δὲν φαίνονταν πουθενά, καὶ πέρα ἡ ἡσυχία θάλασσης, ἔλαμπε ἀνάμεσα στὰ πράσινα καὶ στὰ γαλάζια, σὰν καθρέφτης ἀπὸ ἀσὴν... Ἕνας φίλος μου, πού τὸν ἀπάντησα στὴ Δεντροστοιχία, μοῦ εἶπε, χαρούμενος κι' αὐτὸς σὰ νὰ τοῦχε πέσει τὸ λαχεῖο:—Εἶδες τί ὥραιες ἡμέρες πού μᾶς κάνει ὁ Νοέμβρης; Αὐτὲς εἶναι πού ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι «Ἀλκυονίδες»!

Ἄ, μπά, δὲν εἶν' αὐτές! Συνηθίζουμε νὰ λέμε ἔτσι ὅλες τὶς γλυκειές, τὶς ἀνοιξιότικες ἡμέρες τοῦ χειμῶνα, καὶ μάλιστα αὐτὲς τοῦ «μικροῦ καλοκαιριοῦ», ἀτελείωτες καμμιὰ φορὰ μετὰ τὰ πρωτοβόρια. (Κι' εἶναι παρατηρημένο, ὅτι μετὰ τὴν πρώτη εἰσβολὴ τοῦ κρύου, ὁ καιρὸς ξεθυμαίνει καὶ διατηρεῖται ὥραϊος ὡς πού νὰ ξαναχαλάσῃ ὁριστικά.) Οἱ ἀρχαῖοι ὅμως ὀνόμαζαν Ἀλκυονίδες μόνο τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τοῦ Δεκέμβρη, καμμιὰ δεκαπενταριά, γύρω στὶς χειμερινές τροπές τοῦ ἡλίου, δηλαδή γύρω στὴν 8ῃ τοῦ Δεκέμβρη μετὰ τὸ παλιό, ἢ στὴν 21ῃ μετὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο. Γιατὶ ἐνόμιζαν πὼς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἡ Ἀλκυόνα,

...σπαθιτὸ καὶ γρήγορο πουλί, ὅπου πετᾷ στὴ θάλασσα...

γεννᾷ ταῦτά της στοὺς τρύπους βράχους τῆς ἀκρογιαλίας, καὶ θυμόνταν τὸ πρὸνόμιό, νὰ ποῦμε, πού εἶχε ἀπὸ τὸ Δία, κατὰ τὸν παλιὸ μῦθο πού θὰ τὸν ξέρετε:

Ἡ Ἀλκυόνα ἦταν κόρη τοῦ θεοῦ τῶν ἀνέμων Αἰόλου καὶ τῆς νύμφης Ἀγχιόλης, κι' εἶχε ἄντρα τὸν Κήρυκα, γιὸ τοῦ Εὐσφόρου ἢ Ἐσπερου, καὶ τῆς νύμφης Φιληνίδας. Τὸ ἀντράγιο αὐτὸ ἦταν πολὺ φαντασμένο. Ἡ Ἀλκυόνα ἔλεγε πὼς περνοῦσε στὴν ὁμορφιά καὶ τὴν Ἥρα, κι' ὁ Κήρυκας πάλι καυχόταν πὼς ἦταν δυνατός σὰν τὸ Δία. Φυσικά, οἱ δῶμοι

ποιοι ἀγανάχτησαν γι' αὐτὴ τὴν ἀσέβεια καί, γιὰ τιμωρία, μεταμόρφωσαν καὶ τὸν ἄντρα καὶ τὴν γυναῖκα σὲ πουλιὰ: Ὁ Κήρυκας, ἔγινε τὸ θαλασσοπούλι ἐκεῖνο πού βουτώντας ἀρπάζει τὰ ψάρια καὶ λέγεται βουτηχτής (δύτης) κι' ἡ Ἀλκυόνα τῆλο θαλασσοπούλι πού διατήρησε τὸν ὀνόματά της καὶ πού ὁ λαὸς σήμερον τὸ ὀνομάζει ψαροπούλι ἢ βασιλοπούλι. Ἀφῆσαν ἔτσι τὸ παλάτι τους οἱ τιμωρημένοι καὶ φώλιασαν σ' ἕνα βράχο τῆς ἀκρογιαλίας. Τὰ κύματα ὅμως, θερμεμένα ἀρπάζαν ἀπὸ τὴ φωλιὰ ταῦτά της Ἀλκυόνας, κι' ἡ δύστυχη μέννα ἔκλαιγε καὶ δερνόταν ὅλημερίς πὼς δὲν ἦταν βολετὸ νὰ βγάλῃ πουλιά. Ἀπὸ τὰ πολλὰ κλάματα, ὁ Δίας, ὁ ἴδιος πού τὴν εἶχε τιμωρήσει, τὴ λυπήθηκε. Καὶ πρόσταξε τὸν Αἰόλο νὰ κρατῇ τοὺς ἀνέμους τὰς τῆς ἡμέρας πού ἡ Ἀλκυόνα γεννοῦσε καὶ κλωστοῦσε ταῦτά της: δεκατέσσερις ἡμέρες σωστές, ἔφτα πρὶν ἀπὸ τὴ μικρότερη τοῦ χρόνου, κι' ἄλλες ἔφτα κατόπι. Κι' οἱ ἡμέρες αὐτὲς τῆς ν.νε μίας, τῆς γαλήνης, τῆς λιακάδας, ὀνομάστηκαν Ἀλκυονίδες.

Κι' ὅμως! αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι μόνο παραμύθια τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἀλλὰ οὐτε στηρίζονται, καὶ ὅπως ἄλλα, σὲ μιὰ πραγματικότητα, σὲ μιὰ φυσικὴ ἀλήθεια. Γιατὶ ἡ Ἀλκυόνα, τὸ ψαροπούλι, δὲν γεννᾷ ταῦτά της τὸ Δεκέμβρη. Ἦταν μιὰ πλάνη, μιὰ πρόληψη τῶν ἀρχαίων, πού τὴν πίστεψε μάλιστα καὶ τὴν ἔγραψε ἀνεξέλεστα κι' ὁ Ἀριστοτέλης στὴ Φυσικὴ Ἱστορία του. Βλέπετε πὼς τὴν παθαίνουν καμμιὰ κι' οἱ σοφοί, ὅπως τὴν ἔπαθε ὁ μεγάλος Σταφειρίτης. «Ἡ Ἀλκυὼν, λέει, τίχτει περὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδαί γένωνται, αἱ τροπαὶ Ἀλκυονίδες, ἐπὶ τὰ μὲν περὶ τροπῶν, ἐπὶ τὰ δὲ μετὰ τροπῶν». Ἀκούστε τώρα τί λέει κι' ἡ σημερινὴ Ζωολογία: Ἡ Ἀλκυόνα εἶναι σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη πουλι ἐνδημικὸ, ὅχι δηλ. ἀποδημικὸ σὰν τὴ χελιδόνα. Μὲ τὴ διαφορὰ, ὅτι κατὰ τὰ τέλη τοῦ φθινοπορίου περνᾷ ἀπὸ τὰ βορειότερα, τὰ ψηλότερα μέρη τῆς περιοχῆς τῆς σὲ νοτιώτερα, τὰ χαμηλότερα, καὶ τότε τὴ βλέπει κανεὶς στὶς ἀκροποταμιεῖς καὶ στὰ παραθαλάσσια. Ἰσως λοιπὸν οἱ ἀρχαῖοι, βλέποντας αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τὰ πλήθη τῶν Ἀλκυόνων στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλίας, ἐνόμισαν πὼς τὸ Δεκέμβρη γεννοῦν ταῦτά τους, κι' ἔπλασαν ἔτσι ἐκεῖνο τὸ μῦθο πού εἴπαμε. Τὸ ἀληθινὸ ὅμως εἶναι πὼς οἱ Ἀλκυόνες γεννοῦν δυὸ φορές τὸ χρόνο, μέσα σὲ τρύπες πού σκάθουν, ἀπὸ πέντε ὡς ὀκτώ ἀγὰ καθεμιά, τὸν Ἀπρίλη καὶ τὸν Ἰούνιο!

Τὸ συμπέρασμα εἶναι α', ὅτι οἱ ὥραιες αὐτὲς ἡμέρες πού μᾶς ἔκαμε καὶ πού μᾶς κάνει συνήθως ὁ Νοέμβρης, δὲν εἶναι οἱ Ἀλκυονίδες τῶν ἀρχαίων, πού ἀπέχουν σχεδὸν ἕνα μήνα. Καὶ β', ὅτι οἱ

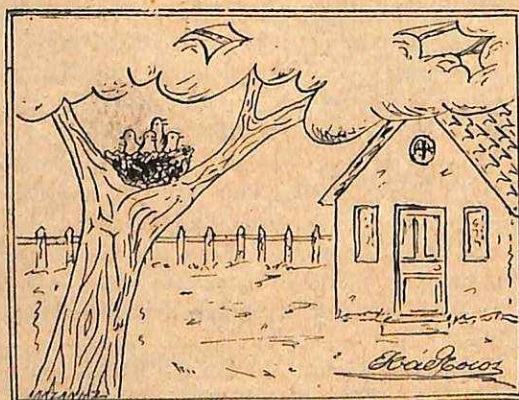
γλυκεῖες ἡμέρες τοῦ Δεκέμβρη ὀνομάστηκαν Ἀλκυονίδες ἀπὸ μιὰ πλάνη τῶν ἀρχαίων κι' ἀπὸ ἕνα λάθος τοῦ Ἀριστοτέλη. Ἄλλοι τώρα, γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὴν ὀνομασίαν, θυμοῦνται καὶ τὴν πούλια, δηλαδή τὸν ἀστερισμὸ τῶν Πλειάδων, πού ἕνα τοῦ ἀστρο ὀνομάζεται Ἀλκυόνα, καὶ πού ἀπ' αὐτὸ ὅλες τὶς Πλειάδες τὶς λένε μερικοὶ Ἀλκυόνες. Κι' ἐπειδὴ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, δηλ. τὴν ἀρχὴ τοῦ χειμῶνα, οἱ Πλειάδες ἢ Ἀλκυόνες δύνουν, ὀνομάστηκαν, συμπεραίνουν, κι' οἱ καλὲς χειμωνιάτικες ἡμέρες Ἀλκυονίδες. Τὸ βρίσκω ἀρκετὰ ἀσχετο. Πολὺ πιθανότερο εἶναι πὼς ἡ παρουσία τῶν Ἀλκυόνων στὰ παραθαλάσσια ἔδωσε ἀφορμὴ καὶ στὴν ὀνομασίαν καὶ στο μῦθο. Γιατὶ φυσικὰ ὅταν φυσᾷ ἄερας, ὅταν εἶναι τρικυμία, κακοκαιρία, οἱ Ἀλκυόνες μένουν στὶς φωλιές τους κρυμμένες καὶ φυλαγμένες. Μόνο ὅταν εἶναι νηνεμία, ἡλιος, χαρὰ θεοῦ—σὰ σήμερον—πετοῦν, χαρούμενες κι' αὐτές, ἀπάνω ἀπ' τὴ θάλασσα. Ἔτσι τὶς ἡμέρες αὐτές, τὶς γλυκεῖες μέσα στὸ χειμῶνα, φαίνονται κι' οἱ Ἀλκυόνες. Κι' οἱ ἀνθρωποὶ, παλαιότερα, συνήθισαν νὰ τὶς λένε ἡμέρες γι' Ἀλκυόνες ἢ Ἀλκυονίδες, ὅπως, ἀπάνω-κάτω, καὶ τὶς ψυχρές, τὶς χιονισμένες, τὶς λένε ἡμέρες γι' Ἀρκούδες.

Τελος πάντων, ἡ ἐξήγηση μπορεῖ νὰ μᾶς εἶναι κι' ἀδιάφορη. Ἐκεῖνο πού μᾶς ἐνδιαφέρει—καὶ πολὺ, στοχάζομαι—εἶναι οἱ γλυκεῖες ἡμέρες τοῦ χειμῶνα, τόσο ἄφρονες, εὐτυχῶς, σὰ κλίματα μας, καὶ στὴν ἀρχὴ του, καὶ στὴ μέση του καὶ στὸ τέλος, ὥστε καταντᾷ νὰ μὴν εἶναι παρ' ἐνθ' ἐσεῖς αὐτές, ἀλλὰ οἱ ἄλλες, οἱ κακὲς καὶ ψυχρές. Μερικὲς χρονιὲς μάλιστα, ἡ βαρυχειμωνιά δὲν βαστᾷ παρὰ λίγες ἡμέρες, πού εἶναι σωστὲς παρ' ἐνθ' ἐσεῖς αὐτές, ἀλλὰ ὅλες τὶς ἀκαταμάχητες, καὶ τὸ Φλεβάρη. Κι' ἀπὸ τὸ Μάρτη ἀρχίζει πιά τὸ καλοκαίρι, ὅπως λέει κι' ἡ παροιμία. Τέτοια θάνα ἀραγε κι' ἡ φετινὴ; Τὸ ἀτέλειωτο αὐτὸ «μικρὸ καλοκαίρι» μᾶς κάνει νὰ τὸ ἐλπίζουμε...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα τους;

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

Πέφτουν τὰ φύλλα, πέφτουνε, μουσικρινιασμένα. Καὶ τ' ἀγεράκι θλιβερό, Ἐσπὰ στὴς λήμνης τὰ νερά. Τὰ φροστεφανομένα.

Θάρρη χειμῶνας παγερός, μὲ χιόνι στὸ σοκάκι, Καὶ ὅλοι μας παρηγοριά. Ἀπὸ βροχὴ κι' ἀπὸ βοριά. Θὰ βρῖσκουμε στὸ τζάκι.

Μὰ θάρρη πόλι ἡ ἀνοιχτὴ μὲ φύλλα κι' ἀνθὴ πλῆθη. Καὶ μὲ χαρὰς βοή... —Κι' ἔτσι κυλάει ἡ ζωὴ, Σὰν ἕνα παραμῦθι...

Μπουμπουλῖνα

ΑΠΟΓΕΜΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Μὲ τὸ σουρουπῶμα, κοπάδι ἀπὸ ζωηρές, ἀνήσυχες πεταλούδες ξεχύθηκαν στὴν ἀκρογιαλὴ τὰ παιδιά. Καθὼς τρέχουν ὅλα μὲ τὶς πολυχρωμες φορεσιές τους καὶ φλυαροῦν ἀκατάπαυστα, κάτουν τὸ μέρος αὐτὸ νὰ θυμίσῃ τ' ἀνθισμένα περιβόλια, ὅπου τιτιβίζουν εὐθυμια πουλιά.

Ποιὸς δὲ μποροῦσε τὴν ὥρα αὐτὴ νὰ βῇ ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους, πού ἔχουν ἀκόμη καὶ τὴ φροντίδα νὰ ἐπιτηροῦν ἀπὸ μακριὰ τὰ παιχνίδια τους, ἕνα πρόσωπο ἔτσι χαρούμενο, μ' ἕνα γέλιο τόσο πλατὺ καὶ χρυσάλλινο σὰν αὐτὸ τῶν παιδιῶν;

Κυνηγῶν τὴν ἀμμουδιά, σκαρφάλωμα στὰ βράχια γιὰ καβούρια καὶ πεταλίδες, παιχνίδια μὲ τὶς ἀμάδες καὶ τὰ βότσαλα στὸ νερό. Μὰ εἶναι καὶ συντροφίες πού ἔχουν καταπιαστῇ μὲ ἔργα σπουδαῖα. Νὰ ἐκεῖ κάτω ἡ Κούλα, ὁ Μπέμπης κι' ἡ Σωσώ, πού συμφώνησαν ν' ἀνοίξουνε πηγὰδι, καὶ μάλιστα ἕνα μέτρο μακριὰ ἀπ' τὴ θάλασσα, γιὰ νὰ γίνῃ βαθύ! Πλάι τους ἄλλη παρὰ ὅσα: ὁ Νίκος, ὁ Ἴων, ἡ Νίνα κι' ἡ Ἐλλή. Αὐτοὶ θὰ χρίσουν ἕναν πύργο, πὺ ψηλὸν ἀπ' τὸ μπότι τους, μὲ στοῦς γύρω-γύρω καὶ ταρατῖσες δαντελλωτές, σφύφωνα μὲ μιὰ εἰκόνα μεσαιωνικοῦ πύργου, πού ἀνακάλυψε σὲ κάποιον ἱπποτικὸ μυθιστόρημα ὁ Νίκος, πού διευδύνει κιόλα τὸ σχέδιο...

Ἡ δουλειὰ καὶ στὰ δυὸ μέρη ἀρχίζει μὲ πυρετό. Οἱ μικροί, γονατισμένοι μπροστὰ στὸ πηγάδι, βουτοῦν τὰ χεῖρα τους βαθιά, ὡς τοὺς ἀγκῶνες, γιὰ νὰ βροῦν τὸ νερό. Μὰ ὁ κόπος τους πίνει χαμένος. Γιατὶ ἡ ἄμμος πού τὴ σφραῖζουν γύρω στὰ χεῖλη τοῦ πηγαδιοῦ, βαθαίνει τὰ τεχνώματα, πού κατακυλοῦνε πάλι στὸν πάτο... Ἡ Σωσώ ἀρχίζει ν' ἀπελπίζεται. Τὰ βάθει μὲ τὸ Μπέμπη «πὺν δὲν ἀβίζει μὲν πεντάρα γιὰ δουλειά». Μὰ γιὰ σταθῇ. Τὸ νερὸ ἀρχίζει νὰ φαίνεται. Τὰ ἰδρωμένα μουτράκια χα-

μογελοῦν. Νὰ το, καλέ, τὸ νερό!

Κι' ἀξάφνα πλάφ! τὰ τεχνώματα ξαναγκρεμίζονται... Μὰ οἱ μικροὶ πεισιμῶνουν περισσότερο τώρα. Καὶ βλέπουμε σὲ λίγο τὴ Σωσώ νὰ βουτᾷ τὸ χρωματιστὸ κορμὶ της στὸ «πηγάδι» καὶ νὰ τὸν ἀνασέρνῃ, γεμάτο, θριαμβευτικά.

Πάει κι' αὐτὸ. Τώρα, κυνηγητό. Ἡ γλωσσίστα τῆς Κούλας γυρίζει σὰ ροῦάνι, γιὰ νὰ βγάλῃ στὸ τέλος πὼς ἐκεῖνη κι' ἡ Σωσώ «εἶναι ἔξω» καὶ πὼς τὰ φυλάει ὁ Μπέμπης.

—Ἀχ, καί μένε Μπέμπη. Τρέχα τώρα νὰ πιάσῃς αὐτὸ τὰ ζιζάνια, πού μ' ἕνα πήδημα βρῖσκονται στὴν πέρα ἄκρη.

Στὸ μεταξὺ, γύρω ἀπ' τὸν πύργο, γίνεται... ἀναβρασμός. Ὁ ἀρχιτέκτονας διαμαρτυρεῖται γιὰ τὸ δὲν τηροῦν κατὰ γράμμα τὸ σχέδιο: οἱ ἄλλοι διαφωνοῦν, ἀγριοκοιτάζονται, χειρονομοῦν, σφραγγίζονται, καὶ μιὰ φράση πού ἐξέφυγε τῆς Νίνας εἰσαέσει ὅλοι τοὺς βλά, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐκσπάσῃ ἡ ἐπανάστασις... Ἀπ' τὴν ποδιὰ τῆς Ἐλλῆς, σὲ δύο λεπτά, κυματίζει μιὰ δαντέλλα ξηλωμένη, κι' ὁ Ἴων τρίβει τὸ μάγουλό του, πού πετᾷ φωτιές... Ὅσο γιὰ τὸ Νίκο καὶ τὴ Νίνα, κοντεύουν νὰ στραβοθωῦν μὲ τὴν ἄμμο... Καλὰ πού φτάνουνται οἱ μαμιάδες σὲ καιρὸ καὶ τοὺς χωρίζουν.

Μὰ ὅλ' αὐτὰ περνοῦν ἀπαράτηρητα. Τ' ἀκρογιαλὴ καθὲ ἀπόγεμα παίρνει τὴ φαιδρὴ, διασκεδαστικὴ τοῦ ὄψη, καὶ στὸ σουρουπῶμα θυμίζει πάντα τ' ἀνθισμένα περιβόλια μὲ τὰ εὐθυμια τιτιβίσματα τῶν πουλιῶν. Οἱ μικροὶ μὲ τὰ ζωηρὰ πρόσωπα καὶ τὶς ἀνοιχτὲς καρδιές, ζωντανεῖουν πλάι στὴν ἡρεμία τῆς δειλινῆς ἀκρογιαλίας μὲ γλαστὴ εἰκόνα. Κι' οἱ καρδιές τῶν μεγάλων, πού εἶναι τόσο διαφοροποιημένες, νοιώθουν μέσα τους ν' ἀπλώνεται κάτι ἀπ' τὴν ἀθάνα χαρὰ τους.

Μεθ' αὐτοῦ θὰ ἐρημώσῃ κι' ἡ ἀκρογιαλία. Ὅταν τὸ κύμα θὰ δέρνῃ ἄγριο τὶς ἀδειανὲς κοιλίες τῶν βράχων, ἡ Νίνα, ἡ Ἐλλή, ὁ Νίκος, ἡ Κούλα, καθένas χωριστά, κάτω ἀπ' τὸ φῶς μῆς κάμαρας ἐστῆς, προσηλωμένοι στὰ τετράδια, θὰ γράφουν ἀνώμαλα ῥήματα ἢ διαιρέσεις μὲ τρία ψηφία. Κι' ὁ Μπέμπης, σοβαρός, θὰ χαράξῃ πάλιν στὴν πλάκα τοὺς κολλοῦρες καὶ μπαστουνάκια.

Σγουρόμαλλη

ΜΙΑ ΠΑΙΔΟΥΛΑ

Τὴ θυμοῦμαι πάντα τὴν ὥχρη ἐκεῖνη παιδούλα πού στάθηκε τόσο ἄτυχη στὴ ζωὴ της... Τὴ γνῶρισα σὲ περασμένα χρόνια... κι' ἡ μνήμη μου φτερουγίζει μέσα σὲ γαλάζιους καπνοὺς, ὅπου φθάνει στὸν τόπο ἐκεῖνο, ὅπου ἔζησε καὶ τὴ γνῶρισα κι' ὅπου ἔβυσε σιγὰ-σιγὰ,

σὰν ἕνα μικρὸ ἀπαλὸ λουλουδάκι, πού σπύλισε περαστικὸ ἕνα ἀνθόγαλιν, σκορπώντας ἕνα παρὰ ξένο ἄρωμα.

Ἰσως ὅλοι θὰ περιμένουν νὰ διαβάσουν μιὰ ἱστορία μὲ θέμα. Μὰ ὅχι, ἦταν ἕνα ἑωτικό λουλουδάκι, χωρίς κανένα θέμα. Μιὰ παιδούλα πού διψοῦσε γιὰ μιὰ νέα ζωὴ.

Τὴν θυμοῦμαι πάντα νὰ διαβαίνει μὲ τὰ ἀργόσυρτα βήματά της, τὸν ἐξοχικὸ δρομῶνα, πού τὴν ἔφερνε στὸ ἡσυχασμένο ἀκρογιάλι. Τὰ δυὸ ζαφειρένια μάτια της πλανιόντανε στὸ ἀπειρολὲς καὶ ἀναξήτοισαν ἕναν καινούργιο παραμυθένιο κόσμον, πού οὔτε κι' αὐτὴ δὲν τὸν ἔζηρε μὰ πού θάκανε τὴν ψυχὴ της νὰ σκορπῇ ἀπ' τὸ καινούργιο φῶς.

Ὁ νους τῆς πλημμυροῦσε ἀπὸ ἐλπίδες καὶ ἀπογοητεύσεις... καὶ ἡ ψυχὴ τῆς πρόσμενε πάντα τὸ ἀναπάντεχο, πού θάδωχε μὲ τὰ ἀπαλότρεμα φτερά του, ὅλον αὐτὸν τὸν παλιὸ πονεμένο κόσμο.

Χανότανε σὲ συλλογισμούς, βυθιζότανε στὸ βλέμμα τῆς σ' ἕνα ἀπόμακρο ἀπαλόχρωμο ὄριζοντα, πού ξεψυχοῦσε ἀργὰ-ἀργὰ στὴν ιδέα τοῦ σουρουποῦ. —Ψυχὴ ἀρροστημένη.

Κάποια μέρα, θυμοῦμαι, δέλησα νὰ τὴ βγάλω ἀπ' τοὺς στεγασμούς τῆς καὶ εἶδεν τὸ μονοπάτι, πού ὀδηγοῦσε στὸ πολὺφωτο παλάτι, πού σ' ἀτέλειωτες

λές νυχτιές καρναβαλιοῦ, ἕνας ἀτέλειωτος τρελλὸς κόσμος μεθοῦσε μὲ δυὸ διάφορα ὁμοιόχρωμα ποτὰ ποτὶ νὰ νὰ πρόσφερε χαμογελώντας σὲ κρουσταλλένια διάφανα ποτήρια... Κι' ἄλλοι μεθοῦσαν τρελλά, κι' ἄλλοι ζαλιζόνταν καὶ χάνονταν μέσα στὸ φωτεινὸ ἐκεῖνο παλάτι.

Ἐφυγε ἀπὸ σιμὰ μου βιαστικά μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ τράβηξε πάλι πρὸς τὸ συννηθισμένο τῆς μονοπάτι.

Ἐκεῖνο τὸ δέλι δὲν χάθηκε σὲ ρεμβασιμούς, δὲν ἔζησε ἀπ' τὰ πειρο νὰ σηκώσῃ τὸ μαγεμένο πέπλο του, μόνον ἔκλαψε μικρὰ γιὰ τὸ αἰώνιο σῶμα τῶν ἰδανικῶν της.

Μυρτίττα

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΖΩΗ

Ἦταν ἕνα χειμωνιάτικο ἀπόγεμα μὲ δυνατό βοριά καὶ χιόνι. Μαζεμένοι ὅλοι στὴ λέσχη μας, λέγαμε ἱστορίες καὶ ἀνέκοιτο ἀπὸ τὶς κατασκευάσεις μας τοῦ καλοκαιριοῦ.

—Τώρα θὰ σὰς διηγηθῶ τὸ πάθημα ἐνὸς προσκόπου μας, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρω γιὰ λόγους πού θὰ δῆτε παρὰ κάτω. Συνέβη τὴν πρώτη νύχτα τῆς κατασκευαστικῆς μας σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ χωριὸ μὲ τὰ πέδαντα δάση καὶ τὶς ἀπειρες χελώνες, ἀρχισε τὴν ἱστορία ὁ ἀρχηγός μας. Τὸ μεσημέρι λοιπὸν, ὁ ἥρωας μας λερωσε τὸ ἄσπρο πουκάμισό του. Τόπλωνε στὸ ποταμὶ καὶ τὸ ἄπλωσε σὲ κάτι χαμόκλαδα.

Ὁ ἥλιος ἔδυσε καὶ τὸ σκοτάδι

σκέπασε τὴν κατασκήνωσή μας. Ἀφ' οὗ δειπνήσαμε γρήγορ' ἐν φωτί, πῆγαμε σ' ἀντίσκηνο μας νὰ κοιμηθῶμε. Γιὰ πρῶτο φρουρὸ ἔβαλα λοιπὸν τὸν Χ... πού θὰ φύλαγε ὡς τὰ μεσάνυχτα. Οἱ ὥρες περνοῦν. Ὁ φρουρός, μὲ τὸν κοντὸ στὸν ὦμο, περπατᾷ ἐπάνω κάτω μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια καὶ ὅλο προσοχὴ σὲ κάθε ψυθίρο καὶ κρότο. Ἐξαφνα ἀκούει θροῖσμα ἐκεῖ κάπου στὰ χαμόκλαδα. Γυρνᾷ ἀπὸτομα καὶ... ὦ, Θεέ μου! Ἕνας ἀνθρώπος μ' ἄσπρο πουκάμισο καὶ τσιγάρο στὸ στόμα ἔρχεται ἐπάνω του! —Ἀλε! Ἀλε! φωνάζει ὁ φίλος μας.

Ὁ ἀνθρώπος ὅμως προχωρεῖ. Τότε ὁ φρουρός μας τρέχει στὸ ἀντίσκηνο μου καὶ μὲ σκουντᾷ: —Ἀρχηγέ, ὤπνη! Ἕνας ὑποπτος φέρεται πρὸς τὰ ἐδῶ! Σήκω!

Ἐτρεξα μαζί του ἔξω. Μὲ μιὰ ματιά κατάλαβα τί τρέχει: Μιὰ χελώνα σέρνονταν στὴ γῆ πού ἦταν σκεπασμένη μὲ ξηρὰ φύλλα, καὶ μπρὸς τὸν πουκάμισο τοῦ φίλου μας, πού τὸ ἔχασε, σερνόταν μιὰ λιγολαμπιὰ! Τὸν ἀφισα λέγοντάς του νὰ μὴ δὲν ἀνησυχῇ γιὰ τέτοιες κουταμάρες. Σὲ λίγη ὥρα νὰ σου τὸν πάλι.

—Ἀρχηγέ! Γιὰ τὸ Θεό! Βάλε ἄλλον φρουρὸ! Ἀνθρώπος εἶμαι κι' ἐγὼ καὶ φοβάμαι!

Ξαναβγῆκα ἔξω μαζί του.

—Ποῦ εἶναι; τὸν ρωτῶ.

—Νάτος ἐκεῖ στὰ χαμόκλα-

δα! Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ φύσηξε δυνατὸς ἄερας καὶ πέταξε τὸ πουκάμισο στὰ μυθῶνα μας. Ὁ πρόσκοπος κατάλαβε τὸ πάθημα τοῦ καὶ ντροπιασμένος ζήτησε νὰ φρουρήσῃ ὅλη τὴν νύκτα, μὲ τὴν συμφωνία νὰ μὴ πῇ σὲ κανέναν τίποτε. Δέχτηκε καὶ γὰρ τὸν ἀφισα στὴ σκοπιά, πηγαίνοντας νὰ κουκουλωθῇ στὴ ζεστὴ κουβέρτα.

Ἰσπότης Δόγγης

ΕΙΝΑΙ ΛΥΠΕΣ

Εἶναι λύπες πού σὲ δάκρυα ξε-

[σποῦνε

Σὲ λυγμούς καὶ σὲ φωνὲς ἀντή-

[χοῦνε

Εἶν' οἱ λύπες πού γοργὰ θὰ χα-

[θοῦνε...

Ποῦ περνοῦνε.

νικά με τα ξωτικά λουλούδια της παράξενης χώρας, και σ' αυτά μετ' αφορμής φορέματα των ήθοποιών με τα γιαντινέικα τεράτια. Και μαζί μ' αυτά ξαναγύριζε στη μνήμη μου ο, τι είχα διαβάσει στα βιβλία του Λοτί, για τη χώρα αυτή.

Α! τι θείοι τόποι θα είναι ή Γαλιλία! Νά βρισκόμουν εκεί εστω και για λίγα λεπτά, και τί δε θα δίνω...

Η ώρα κυλάει, και ενώ τα βλέφαρά μου κλειούνε βαριά, ξαφνικά βλέπω κάτι παράξενο μπροστά μου.

Μά τι είναι αυτό που βλέπω; Πόδια... τα νεύρα τους πετιούνται έξω κι' οι μύες χωρίζουν... μια χαμπουρισμένη οράση, ένα πελώριο καπέλο, που μ' έμπροστίει να ιδω το πρόσωπο του υποκειμένου αυτού. Αισθάνομαι ότι τρέχω, τρέχω με καταπληκτική ταχύτητα... Τώρα κατάλαβα, βρίσκομαι σ' ένα παράξενο λαπωνικό αμαξάκι και το περιεργό υποκείμενο που το τραβά είναι ένας τζίν.

Μά τι ντροπή, είμαι με τις πιτζάμες μου μέσα σ' ένα κόσμο!!! Τι ιδέα θα σχηματίσουν οι κουκίστικοι άνθρωπάκι για τους Εύρωπαιους. Θέλω να φωνάξω στο ανθρώπινο υποζύγιό μου... ή φωνή μου δεν βγαίνει, τρέχουν σαν άερα, κι' είμαι λαχναλισμένη.

Δόξα σοι ο Θεός! Ο φτερωτός μου άνθρωπος αποφάσισε να σιαματίση. Κατεβαίνει και βρίσκει ανάρμεστα σε χιλιάδες ανθρώπινους. Με κοιτάζουν με περιέργεια, κι' εγώ δεν πλώ πλώ. Μά τι δαίμονι που είναι!.. Νά, αυτή η μουσική, με το λεπτό πρόσωπο, το χιλιόχρωμο φόρεμα με τον πελώριο φιογκό στη μέση, με τις κορφίτσες στα μαστά, με τα κουκίστικα ποδαράκια.

Αστέια, γελού, γελώ τρανταχτά. Τριάντα κουκίστικα πρόσωπα γυρίζουν προς το μέρος μου. Εγώ, ενώ προχωρώ, έξακολουθώ να γελώ. Τι άστειοι, μά τι άστειοι! Ξαφνικά παγώνω στο στήθος μου μιάς γωνίας. Ένα πελώριο φωτεινό τέρας με μάτια σαν πορτοκάλια, με κοιτάζει επίμονα. Οι άνθρωποι που μ' ακολουθούσαν πάντοτε, μόλις είδαν τον τρόπο μου, σπάσαν στα γέλια. Μπα, οι άθλιοι, θράσος γελούν με μιά Εύρωπαιά! Μία κούκλα μικρή με πλησίασε και με ανάιδεια άρχισε να εξετάζει την πιτζάμα μου, γελώντας κοροϊδευτικά, και μου τράβηξε με το μικροσκοπικό χεράκι της το αυτί. Αχ! πώς με πόνεσε. Θεέ μου, πού είχα με βοηθήσει; που είναι ή άστυνομία; Κοιτάζω γύρω μου, μα τίποτε άλλο δε βλέπω παρά ξόλινα σπιτάκια, πολύχρωμα φαναράκια, κι' ανθρώπους που γελούσαν, γελούσαν, γελούσαν άπαιστα, δυνατά. Το στόμα τους άνοιγε, άνοιγε, νά, τώρα τους το κεφάλι είναι μιά τρύπα μαύρη, ένα χάσμα και γελούν άδιάκοπα, έξωφρενικά. Δεν φταίει

αυτό, όλη εκείνη ή παράξενη μάζα άρχίζει όλοένα να πλησιάζει προς το μέρος μου, τόσο που μ' αναγκάζει να όπισθοχωρώ. Μά φρίκη, με έφτασαν! άκουμπάνε πάνω μου.

Ξαφνικά, τα άπελπισμένα μου μάτια στρίχτηκαν πάνω σε κάτι κόκκινα πριγκιπάκια, που ήταν άκριβώς πλάι μου τοποθετημένα σε έναν ξύλινο πάγκο. Το μυαλό μου άστραψε. Εύρηκα! Θα έκδικηθώ. Με όργη, και με άρεκακία γι' αυτό που θά έκανα, άρπαξα έναν πελώριο λωτό, και σημάδευοντας ένα άνοιχτο στόμα, τον πέταξα. Το στόμα έκλεισε άμέσως, κι' ο άνθρωπος άποτραβήχτηκε. Με έξωφρενική ταχύτητα, και γελώντας ίκανοποιημένη, έπαιρνα και πετούσα τα όργανα φρούτα στα μάτια στόμα που γελούσαν έξωφρενικά, μα που έκλειαν άμέσως.

Μά ξαφνικά, ένας δυνατός πόνος στο χέρι με έκανε ν' άνατιναχθώ. Μά που χτύπησα; μήπως στις τάβλες του τραπέζιου, μήπως... τι είναι αυτό; τριβώ τα μάτια μου.

Πώς άλλαξε ή σκηνοθεσία; Α! νά, ένα φαναράκι, μά... τι λέω... αυτό λάμπει σαν ήλεκτρο. Ο πόνος στο χέρι μου με συνέφερε τελείως.

Το μυαλό μου έκαθάρισε, δεν είχα χτυπήσει στο γιαντινικό μαγαζί, αλλά στο κοιμοδίνιο μου, την ώρα που χτυπούσα άνυπαρκτους ανθρώπινους. Όλα ήσαν όνειρο. Τι περιεργό αλήθεια όνειρο!

Κυρά Φροσύνη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΣΤΑΣΟΥ, ΜΗΤΕΡΑ!..

Κάποιο κορίτσι ταξίδευε με το σιδηρόδρομο μαζί με τη μητέρα του. Έτυχε δε να διπλάση τόσο πολύ, ώστε άναγκάστηκε να κατεβή στο πρώτο σταθμό.

Πριν καλοποφτάσει όμοια να πιη νερό, το καμπανάκι άρχισε να χτυπά. Αυτή, σά να μη έδωσέ διόλου σημασία σ' αυτό, όίχησε με τα μούτρα στην άντλη. Σε λίγο όμοια άκούστηκε και ένα σφύριγμα και το τραίνο ξεκίνησε άμέσως. Το κορίτσι βλέποντας το τραίνο να φύγει, άρχισε να τρέχει τότε (σαν τρελλή από πλάση και νά φωνάζει):

—Στάσου, μητέρα!.. στάσου!..

(Γεγονός)

Αξένιοιστος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο σχολείο ή έμμελήτρια: —Κύριε καθηγητά, ή Τζέννη δεν μελέτησε, γιατί έχασε την Ιστορία της.

Η Τζέννη, σε άμνηχανία: —Δηλαδή... δεν την έχασα... μα δεν ξέρω που την έχω.

Ξένιοιστος Απέχνης

Ο Μπαμπάς: Ποιον άγαπάς, Μπέμμη, πιο πολύ; τη μαμιά ή έμένα;

Ο Μπέμμης: Το σιγάδο! Τζιζιζικά

ΤΟ ΝΕΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΠΡΟΣ ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΝ ΑΡΧΙΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΙΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑΣ ΤΟΥ 1931

Κατά πρόταση του Τροβαδούρου, που έγινε δεκτή μ' ένθουσιασμό από τους φίλους μου (βλ. Άλληλογραφία 42ου φυλλαδίου κι' έφεξης) από το διαπλασιακό τουτο έτος ιδρύεται ένα νέο Δημοψήφισμα, άνεξάρτητο από το Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων (βλ. Όδηγό του Συνδρομητού, Κεφ. Β', § 9, σελ. 5) που σκόπος του είναι ή άνακήρυξη ενός Άρχιδιαπλασόπουλου και μιάς Άρχιδιαπλασούπυλας, χωριστά, δηλαδή του άγοριού και του κοριτσιού που θά έχουν διακριτή περισσότερη στη διαπλασιακή κίνηση του χρόνου κατά την κοινή γνώμη κι' όμολογία.

Φυσικά, οι Νικητές κι' οι Νικητριες του Πεντάθλου (βλ. Όδηγό, Κεφ. Δ', § 40) θά είναι πάντα έκτος Διαγωνισμού. Όσο για τους βραβευμένους σ' αυτούς Διαγωνισμούς του χρόνου, σ' αυτό Εύσημα, στο Ξεσπάθωμα κτλ. ο έκλογος μπορεί βέβαια να λαβαίνει ήπ' όψει του κι' αυτή την έπιτυχία ενός Διαπλασόπουλου ή μιάς Διαπλασούπυλας. Άλλά ή προπάντων πρέπει να κρίνει από την εύδοκίμησή τους στη Σελίδα Συνεργασίας, στην Άλληλογραφία μου και στις Μικρές Άγγελίες. Πρέπει δηλαδή να ψηφίζεται ένας και μιά πού, έκτος από τα Βραβεία που πήρε από μένα, δημοσίευσε στο διάστημα του χρόνου και τα καλύτερα κομμάτια στη Σελίδα, τις ώραιότερες, έξυπνότερες, αλλά και σεμνότερες Μ. Άγγελίες, και που προκάλεσε, με γράμματα προς έμένα, τις σπουδαιότερες και τις όφελιμότερες για το σύνολο άπαντήσεως μου στην Άλληλογραφία. Αυτό θά πη «Διακρίνομαι στη διαπλασιακή κίνηση».

Οί όροι του νέου αυτού Δημοψήφισματος θά δημοσιευθούν κατά τα τέλη του χρόνου και τότε θά δοθή ο τόπος του Ψηφοδελτίου, ή προθεσμία της άποστολής του κτλ. Από τώρα πρέπει να πω μόνο, ότι δεν θά έχουν δικαίωμα ψήφου παρά οι συνδρομητάι που θά έχουν άνανεώσιμη ή συνδρομή τους και για το 1932, κι' από τ' άδέλφια τους μόνο όσα θά έχουν πάρει ψευδώνυμο για το 1931. Άγόρια δηλαδή και κορίτσια που θά τ' άναγνώριζω. Όχι άγνωστοί μου άγοραστές. Κάθε ψηφοφόρος, σ' όποιο φύλο κι' αν άνήκει θά ψηφίση ένα άγόρι κι' ένα κορίτσι (δύο ψευδώνυμα δηλ. γιατί, φυσικά, όλοι οι υποψήφιοι θά έχουν ψευδώνυμα) τα κατά ή γνώμη του περισσότερο διακριθέντα. Κι' εγώ, άφοι άκμω ή διαλογή των ψήφων, θά άνακηρύξω χωριστά ένα Άρχιδιαπλασόπουλο και μιάν Άρχιδιαπλασούπυλα, κι' άλλων πέντε υπαρχηγούς, κατά σειράν έπιτυχίας, είτε άγόρια, είτε κορίτσια, άδιάφορα.

Η προκήρυξη του νέου Δημο-

ψηφίσματος γίνεται από σήμερα για δύο λόγους: Πρώτο, για νά νασκουπωθούν όσοι θά φιλοδοξήσουν να ψηφισθούν, νά άνακηρυχθούν άρχηγοί ή άρχηγίνες, και δεύτερο, για νά παρακολουθούν καλύτερα και προσεκτικότερα οι ψηφοφόροι τη δράση του καθενός και την εύδοκίμηση στην κίνησή του κατά το διάστημα του 1931, ξεχωρίζοντας τα κατά τη γνώμη τους καλύτερα κομμάτια της Σελίδος, τις ώραιότερες Μικρές Άγγελίες κτλ., κάνοντας δηλ. ένα είδος στατιστικής για όλα, που θά τους βοηθήσει να δώσουν τον ψήφο τους εν γνώσει και κατά πεποίθηση στον καλύτερο και την καλύτερη, κι' όχι από έπιπόλαιες κι' άνεξέλεγκτες έντυπώσεις...

Αυτά, για σήμερα, άρκετá.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

252^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

Οί διαγωνιζόμενοι θά λύσουν όσες μπορεί καθένας Άσκήσεις άπ' αυτές που θά δημοσιευθούν στα φυλλάδια της Α. Τριμήνιας, ήτοι Δεκεμβρίου, Ιανουαρίου και Φεβρουαρίου 1931.

Οί όροι συμμετοχής, τα βραβεία κτλ. υπάρχουν στον Όδηγό του Συνδρομητού (Κεφ. Δ', § 15-25, και Κεφ. Ε' § 13).

Η προθεσμία της άποστολής λύσεων άναγράφεται κάθε φορά στο φυλλάδιο κάτω άπ' τον τίτλο «Πνευματικά Άσκήσεις». Η προθεσμία π. χ. για τις λύσεις του σημερινού φυλλαδίου είναι μέχρι της 6 Φεβρουαρίου.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 όδός Εύριπίδου, την 1 Δεκεμβρίου 1930

ΔΗΛΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο, για τα όποια πρέπει να πληρώσω. Ζυγίζετε τα και βάζετε το γραμματόσημο σωστό. — Δέν άπαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που θά έχει ο Όδηγός του Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6, και πρέπει να τον προμηθευθή όποιος θέλει να λαβαίνει μέρος στην κίνηση.

Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΚΙ' Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ

Με το σημερινό φυλλάδιο άρχίζεται και θά δίνω σ' όποιους τ' άδ' όδους μου χρόνος κι' ό 38ος τόμος της Β' Περιόδου. Χαιρετώ τους νέους μου συνδρομητάς και περιμένω να ήρθουν τα τυπώματα σ' έτοιμο.

Πέρω τον τύπωμα σε τέτοιο χωριό. Δέν θά τυπώσω άλλον έφέτος, γιατί όί όροι της συμμετοχής στην άνακήρυξη μου μένουν οι ίδιοι. Γ' άρ. 1931—άν έλθης, έννοείται, την 30^{ην} Νοεμβρίου—να την άνανέωσω τότε, ή, αν δεν θέλουν πάλι ήλται είτε νέοι, πρέπει να πάρεις, να είναι συνδρομητάι, να έπιστρέψουν αυτό το φυλλάδιο—με την ήλται για όλους. Σ' αυτόν, βλέπετε, ταίρια τους και με τη λέξη έπιτρέφεται—ή τουλάχιστο να μπορεί κανένας να θυμάται όλους δηλώσουν ότι θά άνανέωσουν την Πρω-

τοχρονία και να τους περιμένω. Όπως δήποτε δηλαδή πρέπει να φανούν Τα Νέα του 1931 σ' ός τα είπα εν έκτασει στο 51ο φυλλάδιο. Οί νέοι συνδρομητάι μπορούν να κρίνουν για τον πλοίο και την ώραότητα της ύλης από τ' άναγνώσματα που άρχίζουν σήμερα.

Η ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έχω ακόμα πολλά έγκεκριμένα κομμάτια από την τελευταία τριμήνια του περασμένου χρόνου, που θά δημοσιευθούν σιγά-σιγά όλα στα φυλλάδια της πρώτης αυτής τριμήνιας. Έπειδή όμως πάντα συμβαίνει να έγκρίνονται περισσότερα άπ' όσα χωράει μιά τριμήνια και να περνούν στην άλλη, κι' έπειδή ακόμα, τώρα με το νέο μας Δημοψήφισμα, ή Σελίς πρέπει να είναι προσιτή σ' όσο το δυνατό περισσότερους—να μη δημοσιεύονται δηλαδή όλοένα κομμάτια των ίδιων—σκέπθηκα κι' άποφάσισα να τροποποιήσω το δικαίωμα της συμμετοχής ως έξης:

Κάθε ψευδωνυμικός μπορεί να μου στείλν τώρα ΕΝΑ μόνο κομμάτι. Άλλά δεν μπορεί να μου στείλν άλλο, πριν το ιδή να δημοσιεύεται ή νάοροίτεται. Και πάλι το ίδιο όταν θά στείλν το δεύτερο, το τρίτο και καθέτης. Δύο ή περισσότερα κομμάτια μαζί, ή κι' ένα, πριν κειθή όπως δήποτε το προηγούμενο, δεν είναι πιά δεκτά από κανένα.

Συμπέρασμα: Όσοι έχουν ήδη στείλει και δεν έμειναν ακόμα την τύχη των σταλθέντων—γιατί δεν ήλθε ή σειρά τους—δέν μπορούν να μου στείλουν τώρα άλλο, αν δεν ιδούν μιάν άπόρριψη ή μιά δημοσίευση. Έξήγημένα.

Άμείλικτα—χάρη του συνόλου—θα πετώ στο καλάθι κάθε κομμάτι που θά στέλνεται κατά παράδοχη του άνωτέρω κανονισμού. Για τον ίδιο λόγο, θά άπορρίπτω και κάθε κομμάτι—άπ' όσα θά λάβω από σήμερα και στο έξης—που θά υπερβαίνει μιά στήλη της Σελίδος. Μετράτε τις λέξεις...

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Η ισχύς όλων των ψευδωνύμων του 1930 έληξε την 30 Νοεμβρίου. Όσοι θέλουν να έχουν το ίδιο ψευδώνυμο και το έτος τουτο, πρέπει να στείλουν 10 δραχμές για να τ' άναβέωσουν. Έχουν καιρό ως το τέλος Ιανουαρίου. Άργότερα όμως δεν ήγνώνμαι ότι θά τ' άβρον έλεύθερα, γιατί όσα ψευδώνυμα δεν θά άναβέωσουν ως τότε, θά τ' άθεωρ' άδέσποτα ήλτησουν.

«ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ» Πέρω τον τύπωμα σε τέτοιο χωριό. Δέν θά τυπώσω άλλον έφέτος, γιατί όί όροι της συμμετοχής στην άνακήρυξη μου μένουν οι ίδιοι. Γ' άρ. 1931—άν έλθης, έννοείται, την 30^{ην} Νοεμβρίου—να την άνανέωσω τότε, ή, αν δεν θέλουν πάλι ήλται είτε νέοι, πρέπει να πάρεις, να είναι συνδρομητάι, να έπιστρέψουν αυτό το φυλλάδιο—με την ήλται για όλους. Σ' αυτόν, βλέπετε, ταίρια τους και με τη λέξη έπιτρέφεται—ή τουλάχιστο να μπορεί κανένας να θυμάται όλους δηλώσουν ότι θά άνανέωσουν την Πρω-

τοχρονία και να τους περιμένω. Όπως δήποτε δηλαδή πρέπει να φανούν Τα Νέα του 1931 σ' ός τα είπα εν έκτασει στο 51ο φυλλάδιο. Οί νέοι συνδρομητάι μπορούν να κρίνουν για τον πλοίο και την ώραότητα της ύλης από τ' άναγνώσματα που άρχίζουν σήμερα.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1930

Τώρα που συμπληρώθηκε ο τόμος, πρέπει να μου στείλν καθένας λεπτομερή Σημείωση των Εύσημων που πήρε από ής Δεκεμβρίου 1929 ως 30 Νοεμβρίου 1930. Ο Όδηγός (Κεφ. Ε', § 14, σελ. 15) λέει πως πρέπει να είναι συνταγμένη αυτή ή Σημείωση. Κι' όποιος δέν στείλει ως το τέλος Ιανουαρίου δέν θ' άναφερθή σ' άποτελέσματα, όσα Εύσημα κι' αν έχει.—Θά μου κάμουν χάρη όσοι θά μου στείλουν ως τότε και μιά Γενική Σημείωση ή Στατιστική των Εύσημων του 1930, με τα ψευδώνυμα πρώτα αλφαριθμητικά και κατόπι κατά σειράν έπιτυχίας. Οί Στατιστικές αυτές με βοηθούν στην εξέλεξη των Σημειώσεων, και πάντα τις άναφέρω σ' άποτελέσματα και τις άποφάσισα με άνάλογα Εύσημα.

Εύχαριστώ για τα καλά λόγια, Δαρισαϊώ Άγκαθάκι, και χάρω που σε έσκουράζω τόσο καλά από τα μαθήματά σου, που φέτο δέν είναι ούτε πολλά ούτε λίγα... Τά νέα μου μυθιστορήματα, που άρχίζουν από σήμερα, δέν άμφιβάλλω ότι θά σ' άρέσουν πολύ. Θά πω στο Βάτραχο Νο 4, ότι πρέπει να σου στείλν και τη διεύθυνσή του, που την έσχάσε, για να μ' άναποδώσης το τετράδιο Μ. Μυστικών.

Η μικρότερή μου συνδρομητριά—μα άληθινή συνδρομητριά, με τυπωμένη μάλιστα ταίρια, — είναι ή Διδώ Όρ. Στεφανοπούλου, όδός Καλλιγ' 35, σ' ός Αθήνας. Και έστρεψέ πόσο χροών είναι; Ένάμιση! Το πούλακι μου! Μου έστειλαν και τη φωτογραφία της, για να τ' άγνωρίσω από τώρα. Έννοείται πως τα φυλλάδια μου της τ' άφύλαξε να τ' άδιαβάς στον μεγαλώνη. Και φαντασθήτε τί θερμή και τί... παλιά Διαπλασούπυλα θάναί μιά μέρα, άφοι με παίρνει από ένάμιση χροών!

Σου έστειλα 25 τετράδια, Πυθία. Άργότερα, και τα δικά μας σχολεία θά χωρισθούν έτσι, ώστε έξαρχης να μπορεί κανείς νάκούνη ή το κλασσικό—όταν θέλν να έπιδώθ' έπιστήμη—ή το πρακτικό ή έγκυκλοπαιδικό. Με πρώτες τώρα τί να προτιμήσης, άφοι, αν π' άς σε σχολείο για έξνες γλώσσες κτλ., δέν ήλχει άπολυτήριο Γυμνασίου, που το θέλεις. Τι να σου πω; Θωρείς το άπολυτήριο άπαραίτητο; Τότε να έξακολουθήσης και να τελειώσης το Γυμνάσιο. Και μη νομίζεις ότι σ' ένα «μορφωμένο» άνθρωπο δέν χρειάζονται και τα λίγα λατινικά που μαθαίνει κανείς στο κλασσικό Γυμνάσιο.

Δευκή Παρθένε, σου άνανέωσα τη συνδρομή σου, το ψευδώνυμό σου και, άμα γίνν το Σήμα, θά σου τ' άστέλω. Εύχαριστώ πολύ. Είπα στον Άναίνα ότι σου άρεσε τόσο πολύ ή «Κυριακή», ώστε τη διάβασες δύο φορές, και μου είπες ότι έλπιζες την έρχομένη να τη διαβάσης τρεις.

Τά έλαβα όλα κι' εύχαριστώ.

Κυρά-Φροσύνη. Θά πω στο συνεργάτη μου κ. Καμαρινάκη ότι βρίσκει άριστοργηματικά τις ταξιδευτικές του έντυπώσεις, και προπάντων από τη λίμνη Maggiore που την έστρεψέ καλά. Ναι, κι' ο Μαντόν είναι συνεργάτης μου. Όσα βλέπεις με την ύπογραφή Κ. Π. Δευκ. είναι δικά του. Έπίσης, όσα θά βλέπεις στο έξης με την ύπογραφή Μαρία Μ. Φαλαγγά είναι της Φιλόσοφης, που προδιέδωσ' αυτή σε συνεργάτρια κατ' άξίαν. Άλλά και της Σγουρομάλλης τα κομμάτια, και της Κόρης των Αθηνών—αυτών των δυο προς το παρόν—είναι π' άκαρδός να δημοσιεύονται έξω άπ' τη Σελίδα. Όσο για τη Μεγάλη Ελλάδα, πρό καιρού της έκοινοποίησα τον προδιασμό της, αλλά έκτός από μερικές ώραιότερες διασκευές μύθων που μου έστειλε και τις δημοσίευσα τότε, δέν μου έναπέστειλε τίποτ' άλλο. Άς έλπίσω ότι φέτος θά μου στείλν.

Η άμέλεια, Φρόνη, είναι βέβαια μεγάλη έλάττωμα, αλλά όταν το άναγνωρίζν κανείς και το όμολογν, όπως σου, θ' ήπ' ότι σκοπεύει σ' άδρά να το καταπολεμήση. Κι' άκόμα, όταν έχν ήλτηση, όπως φαίνεται νάχης σου, το έλάττωμα δέν πιάνει, που λέει, χαρτωσιά. Είμαι βέβαιη λοιπόν πως στο έξης θά μου γράφης συχνότατα. Έκαμες πολύ καλά να μην άπχωρητήσης από την άπόρριψη των πρώτων σου κομματιών και να μου στείλνς άλλα. Ο έπιμένων νική.

Η άγαπητή μου Κούλα Παγιατάκη, ή γνωστή σας με το ψευδώνυμο Φωτιά, μου άναγγέλλει τους γάμους της με τον κ. Γεώργιο Αγγερινό. Της στέλνω τα θερμότερα συγχαρητήριά μου και την εύχαριστώ που, αν και παντρεμένη, δέν έπαψε να με διαβάξν, αλλά μετέδωκε και την άγάπη της στον άντρα της και τώρα με διαβάξν κι' αυτός. Πολλά κι' έγκάρδια χαιρετίσματα και στην άδελφή της Χρόνη, που μένει τώρα στην Αμερική, αλλά που μάγαπ' κι' από μακριά και πάντα με θυμάται...

Η Χαράννη μου γράφει: «Κι' εγώ συμφωνώ με τον κ. Φαίδωνα, ότι πρέπει ή να συμμορφωθώ έκει που μου μαλώνουν, βρίζονται και νομίζουν τις Μ. Άγγελίες ως σεδιον μάχης (λέγοντας π: χ: «παράδωκε το έλφος σου», «θάνατος στους έχθρους» κτλ.) ή να καταργήσουν οι Μ. Άγγελίες. Άς έλπίσω όμως ότι θα συμμορφωθώ. Σ' αυτό θά συντελέση και το νέο Δημοψήφισμα. Πολύ σωστά. Η άπάντησή της στο Πένταθλο έλγν, Σουλφίς. Το τραγούδι της Λευτεριάς, ή Χλωμό Δελεινό, κ. Ι. Δεοάττης, κ. Νεράιδα του Γιαλού, κ. Φωτεινό Καντηλάκι, κ. Μάγισσα, κ. Γονδολιέρα, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της, Ριγολέτο (αυτό, βλέπε, σου έγκρίνω) έλαβα τις λύσεις εύχαριστώ πολύ για το διπλό έσοπάθωμα) Άργώ (αυτό τόνερω δέν είναι δύσκολο να πραγματοποιηθή ή Άγάπη σ' εύχαριστώ για όσα γράφεις για το κομμάτι σου δέν

Ξεσπάθωμα—και της Μορέλλας, που έσοπάθωσε κι' αυτή και την εύχαριστώ. Έκτενέστερα όταν θά μου έναγράψουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε άνανεύεται, αν δέν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνανεύόμενα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1930. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σε άγρία και όσα από Κ. σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κόρκουα, κ. (...). Διαβολοκόριτσο, κ. (ΑΠ). Κουασιόδος, κ. (...). Χρυσόνοτρο, κ. (ΤΔ). Μαργαριταρένιος Σταυρός, κ. (ΓΑ). Τρελλό Ναυτάκι, κ. (ΦΚ). Μικρά Καλύβη, κ. (ΦΠ). Χρυσάλλης, κ. (ΣΜ). Καρσιπέτης, κ. (ΧΜ). Θούριος του Ρήγας, κ. Κοζακάκι του Δόν, κ. (Π). Θουκιδίδης, κ. (ΒΘ). Κοροδάλλος, κ. (ΤΚ). Ριγολέτος, κ. (!), Λινούλα κ. (ΑΚ). Άστέρης της Μαμίας, κ. (ΑΚ). Χλωή Νεράιδα, κ. (ΑΣ). Διαβατικό Άστέρη, κ. (...). Χρυσή Καρδιά, κ. (!). Λούκης Ζέφυρος, κ. (ΒΒ). Δίκ-Σάνδ, κ. (ΚΑ). Μελλοθάνατος, κ. (απών Πιστο). Άγριν, βρέστε με). Ρωμαντική Βοσκοπούλα, κ. (ΕΣ). Φαθών, κ. (ΙΑ). Φαράς, κ. (ΑΚ). Έυποβούχιο, κ. (...). Κοσμοκράτωρ, κ. (...). Γκαίτες, κ. (ΔΜ). Τρυγονάκι, κ. (ΕΚ). Όρτυκάκι, κ. (ΘΚ). Χαράννη της Λευτεριάς, κ. Κόκκινη Σινιά, κ. (...). Νέμος, κ. Βέγας, κ. Χρυσομάλλης Πειρατής, κ. Μικρός Έφευρέτης, κ. Σπαρτιάτης, κ. Περεφές, κ. (ΧΑ). Ρόδον της Άβύσσου, κ. (ΙΜ). Νυχτοπούλι, κ. Μυροβόλος Άνδρος, κ. (...). Ουρανός της Δόξης, κ. (Χ). Κρυσταλλένια Πηγή, κ. (Χ). Χώρα Έλληνικό, κ. (Χ). Ουίλσον, κ. (Χ). Έκτωρ, κ. (Χ). Νέος Άχιλλεύς, κ. (Χ). Άτρείδης, κ. (Χ). Έλληνικό Άκοριάκι, κ. (Χ). Κόρη του Ταυγέτου, κ. (ΦΚ).

Άνανεύσεις Ψευδωνύμων: Μεγάλη Έλλάς, κ. Βαρονέσσα, κ. Δέλια, κ. Ταρζάν, κ. Έρση Δρόσου, κ. Κυρά Φροσύνη, κ. Μικρή Απαζών, κ. Νάρκισσος, κ. Γένιος Καλλιτέχνης, κ. Γας, κ. Αμπαδιάς, κ. Πάνθεια Άβραδάτου, κ. Άπόμνη Φοβητώα, κ. Ινδιάνα, κ. Λαχάρα της Λευτεριάς, κ. Σεχάι, κ. Δευκή Παρθένος, κ. Πυθία, κ. Μικρά Άλσας, κ. Βίλμα Μάννα, κ. Άγοιόγατα, κ. Δονόχο Κορτέζ, κ. Δορελάι, κ. Καλλιτέχνης, κ. Σταράτη κ. Σπίθα, κ. Γλυκιά Πατρίδα, κ. Κοκκινόπετρα, κ. Ευεκός Άράνης, κ. Σουλφίς, κ. Τραγουδι της Λευτεριάς, κ. Χλωμό Δελεινό, κ. Ι. Δεοάττης, κ. Νεράιδα του Γιαλού, κ. Φωτεινό Καντηλάκι, κ. Μάγισσα, κ. Γονδολιέρα, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της, Ριγολέτο (αυτό, βλέπε, σου έγκρίνω) έλαβα τις λύσεις εύχαριστώ πολύ για το διπλό έσοπάθωμα) Άργώ (αυτό τόνερω δέν είναι δύσκολο να πραγματοποιηθή ή Άγάπη σ' εύχαριστώ για όσα γράφεις για το κομμάτι σου δέν

ΤΟ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΕΙΝΑΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ, ΠΛΟΥΣΙΟΣ, ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1930

Με τις 620 σελίδες του. — Με τις 430 εικόνες του. — Με τα 6 μυθιστορήματά του: «Η καλύβη του μπάριμπα-Τόμ», «Τρεῖς μικροὶ Ἀεροπόροι στὸ Βόρειο Πόλο», «Ἡ Ἀπεργία μας», «Μέσα σὴν Ἀβυσσο», «Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου καὶ Τάρκουδάκια πρόσκοποι». — Με 17 «Χίλια-Μύρια» τοῦ Ἀνανία. — Με 50 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». — Καὶ με ἀμέτρητα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα, παιγνίδια, ἐπιστημονικὰ περιεργὰ κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφός δρ. 110. — (καὶ ταχυδρ. 115 διὰ τὸ Ἑσῶτ. καὶ 133 διὰ τὸ Ἑξῶτ.)
Ραμμένος δρ. 115. — (καὶ ταχυδρ. 130 διὰ τὸ Ἑσῶτ. καὶ 138 διὰ τὸ Ἑξῶτ.)

θυμοῦμαι τώρα, πλησιάζει ὁμως ὁ καιρὸς του γιὰ νὰ μάθῃς!) **Βάσιγκτον** (τὰ ἔλαβα ὅλα!) **Δάμπτον Κορομηλάν** (Ὁδηγὸν ἔστειλα!) **Θαῖ-δα** (ἔστειλα) ὁ κ. Ε. ἔμαθε πὼς θέλεις νὰ τὸν γνωρίσῃς καὶ σὲ περιμένει μετὰ χαρὰς ἔλα καμμιὰ μέρα μετὰ τὴ Νέμεσι πού ξέρεи τὰ κατὰ τόπια!) **Δὸν Ζουάν** (περσικὰ, παιδί μου περιμένω) **Κουασιμόδον** (οἱ λύσεις δεκτὲς) **δχι, δ Α. Β.** δὲν εἶναι Ἀνδριώτης τὸ νέο σου ψευδώνυμο θὰ μπαίῃ ὅπου τὸ βάζεις ἐσύ ὅπου ἔχεις τὸ παλιό, θάναφερθῇς μετὰ τὸ παλιό!) **Ἀθην** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐξετέλεσα) ἔδωσα καὶ τὸ «μπαρδὸ» σου στὸν Ἀνανία γιὰ τὴν «Κυριακή» φυσικὰ, εἰσαι ὑποψήφιος στὸ Δημοφίσιμα τῶν Πευδωνύμων τοῦ 1930 καὶ, καθὼς βλέπεις, τὸ νέο εἶναι ὁλωσδιόλου χωριστὸ καὶ ἀνεξάρτητο!) **Κοσμοκράτορα** (ἔλαβα τὴ συνδρομὴ σου ἀπὸ τὸν ἀγαπητό μας Φ. καὶ χαίρω πού ἀποκτῶ ἀκόμα ἓνα καλὸ φίλο· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, βλέπεις, σοῦ ἐγκρίνω καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ γράφῃς συχνά!) **Αἰματοβαμμένην Δόξαν** (ἔλαβα ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶπα στὸν Ἀνανία, πού μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὴ ξαναγγίξῃ τόσο πολὺ...) **Βασιλείου τῆς Νύκτας** (εὐχαριστῶ πολὺ δὲν πειράζει!) **Ρόδον τῆς Ἀβύσσου** (σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ σὲ παραμπάω στὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ πού λύει κάθε ἀπορία!) **Καπετὰν Τζαβέλλαν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἔσπαθίμου καὶ περιμένω συνέχεια!) **Μοζαμβικην** (ναί, νὰ γράφῃς μόνο ὅταν ἔχῃς καιρὸ· ἐγὼ πρῶτα θέλω τὰ μαθήματα!) **Κικὴν Ἀβραμοπούλου** τὸ «βλέπει» — μιὰ πόρτα, ἓνα παράθυρο κτλ. — ἀφορὰ μᾶλλον τὴ θεά, τὸ φῶς, τὸν ἥλιο· τὸ «βάζει» ἀφορὰ τὴ συγκοινωνία καὶ τὸ λέμε πολὺ συχνά: «αὐτὸς ὁ δρόμος βγάζει στὴν πλατεία» αὐτὸς ὁ διάδρομος βγάζει στὴν κουζίνα») **Αἰλάνταν** (αὐτὰ θὰ τὰ πῶ στὸ ἐρχόμενο!) **Χρυσόπηγην** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἔσπαθίμου καὶ ἔσπαστο) **Νευρόσπαστο** (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἔσπαθίμου!) **Χλωμὴν Νεράϊδαν**, **Καστανούλαν** κτλ. κτλ.

Πολυβώτην, **Φαραώ**, **Θ. Ἰορδανίδου**, **Ἀνδalousίαν**, **Χρυσὴν Πεταλούδαν**, **Ἀταβύριον** (ἔστειλα)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 253ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τῶν φυλλαδίων τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Φεβρουαρίου.

[Απὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκεκριμένων Ἀσκήσεων ἐκ τῶν Συλλογῶν τοῦ 252ου Διαγωνισμοῦ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλην τὴν ἐξαμηνίαν. Συλλογαὶ διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τούτον, κατὰ τὴν προκήρυξιν τοῦ 45ου φυλλαδίου, εἶναι δεκταὶ μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Εἰμποροῦν ὡς τότε νὰ στέλλουν καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, ἀφοῦ μάθουν τοὺς ὁρους ἀπὸ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α', § 1-14, σελ. 9-10.]

1. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μοι ἓνα σύμφωνο,
Τὸ δεύτερο νησι
Καὶ κάποιον ζῶον χρήσιμο
Γεννοῦν τὰ δύο μαζί.

Πέτρος Ριονσαι

2. Στοιχειόγραφος

Ἀπὸ Ἀγίας τόνομα
Τὸ πρῶτο γράμμα βγάζω
Κι' ἓνα γνωστὸ ἡφαίστειο
Με τοῦτο παρουσιάζω.

Ιαρεζάν

3. Μεταγραμματισμός

Τὸ ἦτα τῆς κἀνὸς Ὀμικρον,
Καὶ τοῦ Αἰγίου ἡ νῆσος
Σκέψη καὶ πράξις γίνεταί
Πού προκαλεῖ τὸ μῖσος.

Γεώργιος Ἀβέρωφ

4. Παλαιὸν Αἶνιγμα

Στὸ σπλί τοῦτο κατοικοῦν
Σοφοὶ μικροὶ, μεγάλοι,
Πού μεταξὺ τους δὲ μιλοῦν
Μά γι' ἄλλους εἶναι λάλοι.

Βασίλκτων

5. Δικτυωτόν

***** = Ὀπλον τῶν ἀρ-
***** [χαίρον Μακεδόν.
***** = Περιομάχης ἐ-
***** [παρὰ Γερμαν.
***** = Χωρίζε κράτη,
***** [νομοῦς, δήμου.
***** = Κάτοικος χώρας
***** [τῆς Ἑλλάδος

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ναρκισσος

6. Κρυπτογραφικόν

123456782 = Μέγας κύκλος
2345687 = Ἐπίρρημα χρόνου
345632182 = Γίνεται καθ' ἡμέραν
45612 = Τόσο σοῦ ἀνήκει

57345682 = Τὰ ξέρεи ὅλα
63782 = Μέγας ποταμὸς
73212 = Μικρὰ νῆσος
843682 = Μέγας ποιητὴς
Κυρὰ Φροσύνη

7-11. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τρέχω, τροχός, χώρα, τόπος, ἀρελῆς.

Βάτραχος Νο 4

12. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, πού ἔχουν ὅλοι ἀπὸ πέντε, σχηματίζουν Μοῦσαν:

1, Ἀνθος τοῦ ἀγροῦ 2, Σοφὸς ἐκ τῶν ἐπτά 3, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν 4, Ὀρυκτόν 5, Μοῖρα.
Μιχαὴλ Ι. Παντοστέπουλος

13. Ἐλιποσύμφωνον

ΕΥΕ - ΑΕΩ

Ἀβῶο Διαβολάκι

14. Γρίφος

ο ο Ἑλλάς ἦτορ
ω! Γαλλία ε
ο ο Ἰταλία ἦτορ
ο
Ναυτάκι τοῦ Θερμαϊκοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 37

527. Ἀμφιτοίτη (ἀμφί, τοῖτή).
— 528. Τῶς (τά, ὤς). — 529. Λυ-
σίης-λύσις. 530. Ἰσίδος-ἴσις.
— 531. Ὁ σάλος, ἡ σάλα, τὸ σάλι.
532. Η Π Ε Ι Ρ Ο Σ 533-537. Διὰ τοῦ
Π Ι Ο Ο Η Κ : ἀκανία, ἀ-
Ε Ι Σ Ο Δ Ι Α κοκὴ, αἰκία, οἰ-
Ι Ο Ω Ν κία, ἀκοή. — 538.
Ρ Ο Δ Ν Ι Α Βαρνάβας (Βάρ-
Ο Ι Ι Κ Σ Π Α Ν Α Κ Ι να, βὰς) Βασι-
λεῖα (βὰς) Ἠλεῖα Ἠλιασις, (Ἠ-
λεῖα, σῆς) Συσίρα (σῆς, ἦρα)
Ἡρακλῆς ἦρα, κλεις) Κλει-
σοῦρα (κλεις, οὔρα) Οὐράλια (οὔ-
ρά, λεῖα). — 539. ΑΙΤΙΝΑ-ΣΚΥ-
ΡΟΣ (Ἀσπίς, δίκτυον, ἀργυ-
ρος, Ἠλεῖρος, Γερῶνος, Ἀ-
νάστασις.) — 540. Ὁ τι σπείσης
θὰ θεορίσης. — 541. Πιστεύω εἰς
ἓνα Θεόν. (π εἰς τ ε βο, εἰς ἓνα
θε, ὄν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἄλλα στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μετὰ 10 λέξεις 60 λεπτὰ 70 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ ΛΑ' - 1 /

Μεγάλῃ Ἑλλάς, εἶμαι Πατρινιά. Ἀλλ' ἀλλογραφῶμε; Ἀν' δέχεσθε γράφει μου Δ σίν σας, Κυρὰ Φροσύνη

/ ΛΑ' - 2 /

Περιμένω ἀπὸ ὅλους ἐς ἓνα τετραδιάκι. Δις: Δδὰ Πετροπούλου, Μεθώνης 5, Ἀθῆνας, γιὰ: Διαβατικὸ Ἀστέρι

/ ΛΑ' - 3 /

Λιάννα, ἀσθενὸς. Μπύλι Ντῶβ, ἀργότε-
ρα. Δὸν Ζουάν

/ ΛΑ' - 4 /

Ἀλλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κά μετὰ ὅλους-ες. Δις: Ἀντιγ. Λοκ-
κίσα, Ἀνδρόν. διὰ Φαραώ

/ ΛΑ' - 5 /

ΣΥΛΛΟΓΟΣ... ΑΝΩΝΥΜΟΣ

Μετὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου μπαίνει στὸ διαπλάσσοκομο ὁ Σύλλογός μας.

Πρόεδρος: Χρυσόμαλος Πειρατῆς

Ἀντιπρόεδρος: Βέγας.

Γραμματεὺς: Νέμος.

Ταμία: Σπαρτιάτης

Ἐσπαθώματος: Μικρὸς Ἐφευρέτης

Διαγωνισμῶν: Βέγας.

Σκοπὸς: Ἐσπαθώμα, Διαγωνισμοί,

Ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν.

Ὁ πρῶτος μας διαγωνισμὸς: «Ποῖος

θὰ μᾶς δώσῃ τὸ καυτερόν ὄνειμα».

Συμμετοχὴ 3 δραχμῶν, Προθεσμία μέχρι 31

Δεκεμβρίου. Βραβεῖον: «Στὰ κύματα καὶ

στὴ φωτιά», τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Δις: «

Ἀλέξ. Φίσιον, ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς

81-Α, διὰ Βέγαν Ἀθῆνας.

Ὁ ἐπὶ τῶν Διαγωνισμῶν: ΒΕΓΑΣ

/ ΛΑ' - 6 /

Πρωτομπαίνοντας στὸ μυωμένο σαλο-
νάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρετε ὅλους-εςἈλλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κά μετὰ ὅλους-ες. Δις: κ. Δημ. Ἀθανα-
σίου, εἰς Ἀνδρόν. διὰ

Μυροβέλον Ἀνδρόν

/ ΛΑ' - 7 /

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Πρόεδρος Δημοκρατίας: ΟΥΡΑΝΟΣ

Τῆς ΔΟΞΗΣ.

Πρωτοπυργός: ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΝΙΑ ΠΗΓΗ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ:

Οἰκονομικῶν: ΧΩΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Ἀποκαλύψεων: ΟΥΓΙΛΙΝΟ

Ἐσπαθώματος: ΕΚΤΟΡ

Διαγωνισμῶν: ΕΚΤΟΡ

Δημοφίσιμα: ΝΕΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ἀντιπροσώπων: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Δις: Λεωνίδαν Λαδοπούλου, Πανεπι-
στημιὸν 34 (Διμ) Ἀθῆναι.

ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ:

ΝΙΝΑ ΙΩΝΑ

Αἱ ἀνωτὴ λέξεις ἀποτελοῦν πόλιν. Ὅλοι

οἱ ἐμπρότεροι καὶ στείλανε βραβεύονται.

Δῶρα ἐκλεκτά. Συμμετοχὴ πεντάδραχμος.

Προθεσμία μηνιαία.

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν: ΑΤΡΕΙΔΗΣ

/ ΛΑ' - 8 /

Διαπλάσσομε, παίζω στὸ ἔργο «Κάιν

καὶ Ἀβελ». Δὸν Ζουάν

/ ΛΑ' - 9 /

γῶρια. Κορίτσια, ἔχετε ποῖος εἶμαι

Ἀμπόμ! Σὰς χαίρετ'! ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ

/ ΛΑ' - 10 /

Ἀπαραίτητος δι' ὅλους σήμερον

ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

μετὰ μεθοδὸν ἀρίστην. συντόμως καὶ οἰκο-
νομικῶς. Πήνιον 5-Α (Στάσις Ἀγγελοπού-
λου), ὁδὸς Πατησίων.

Ἐκκαρία διὰ τὰς φοιτήτριαι καὶ τοὺς

φοιτήτας

/ ΛΑ' - 11 /

Τριετής τῆς Φιλολογίας ζητεῖ παρα-
δόσεις ἐν ὅκων τῶν τάξεων τοῦ Γυ-
μνασίου. Διδάχτρα προσιτά. Ἀπευθυντέον

Δ. Ἀντζουλάτου, Σωκράτους 75, Ἀθῆνας